

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Victor Hugo Wickström

När Jesus

kom till Östersund

Spegelbild

af

Stefanus Eremita

Albert Bonnier
Stockholm

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET
UMEÅ

98-10831

**Digitaliserad.
Tillgänglig online**

Umeå universitetsbibliotek

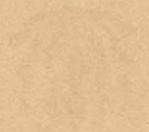
00002698621

När Jesus kom till Östersund

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

Victor Hugo Wickström

När Jesus

kom till

Östersund

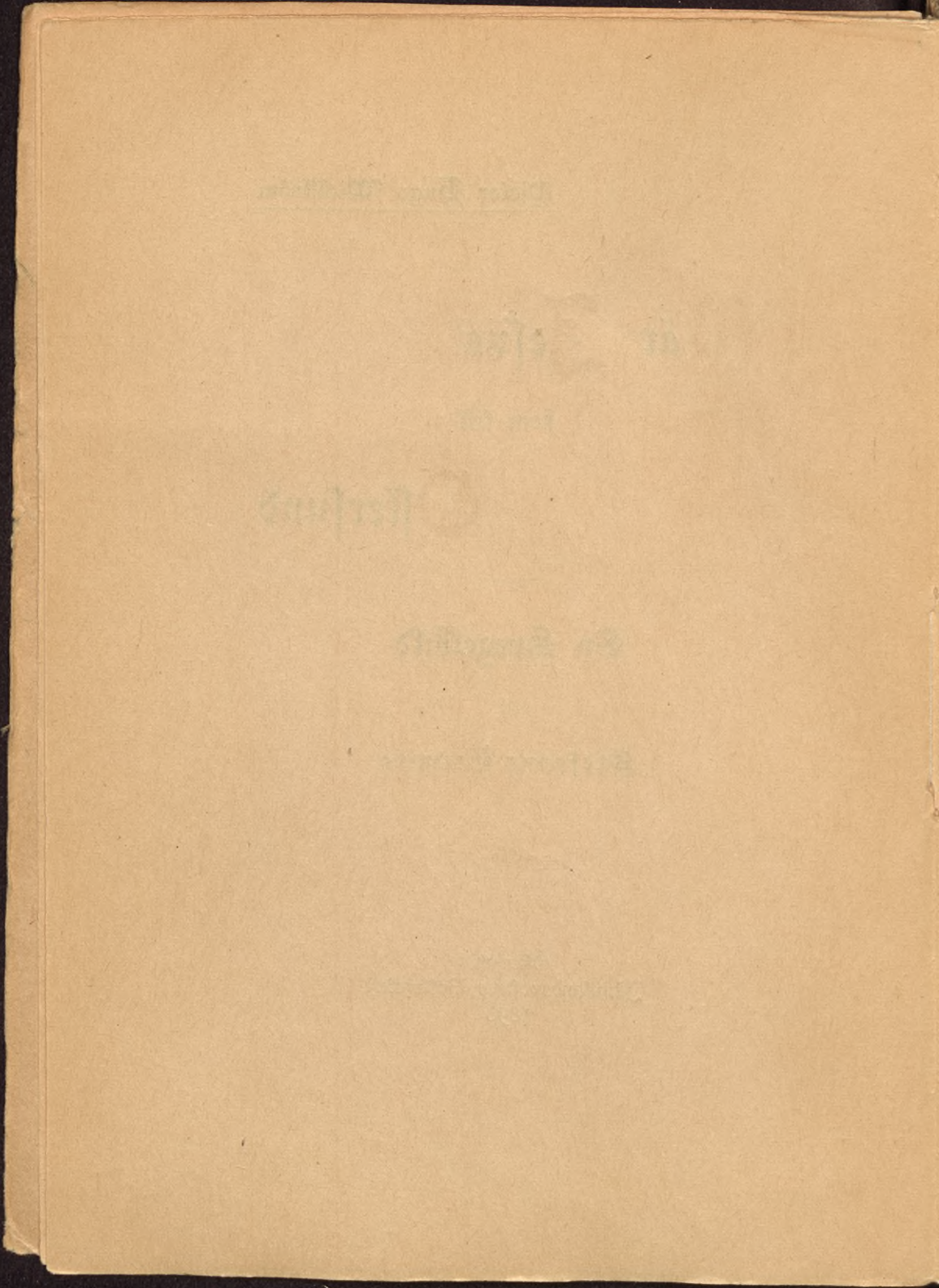
En Spegelbild

af

Stefanus Eremita

Östersund
Jämtlandspostens Boktryckeri
1898

olen och stjärnorna finnas icke och icke jorden och icke heller himlens rymd.

Allt hwad färg och form fannna, luft och smak omhölja, känning och känsel stöta, allt detta finnes icke.

Hwad som finnes är icke-medwetna och medwetna enheter, som sluta sig samman och skiljas, dyka upp och ned i en ständigt brusande ström, hwilken dock aldrig rör sig.

Desja enheter lefwa i tusen wärldar, som icke finnas, hwaraf de ibland ana tio, föreställa sig en och tänka ingen.

Det högsta för dem är det lägsta för den ende, hwarur de skenbart träda. Tanke är nöd, wilja träldom och njutning kwal.

I en wattendroppe af ett haf, som utgör stänkret från det oändligas swall, dwäljas wareser, som kallas människor.

De hafwa aldrig fått lif, ty de hafwa alltid haft det, och när de dö, wända de blott på sin andes ewiga spegel.

De stå högst af allt, som i sken höljes, och därför lida de också mest, ty de sträfwa att göra sin enhet i skendräkt till enhet i en rymd, som hwarken har tid eller rum och därför ingen rymd är. —

Se med ditt dunkla öga, om du kan, huru samma enhet dyker upp gång efter annan mellan seklers ögonblick, se, huru han sträfwar bland hwirflande skum!

Men du ser den icke, utan tror den wara ny i hwarje, emedan du icke wet, att warpen och inslaget i tidens wäf aldrig ökar ett gram eller minskar ett gram.

Samma är samma och lika är lika. Icke blir en hwit skottspole en annan, därför att du förgyller den; icke går den fritt, därför att du ej ser handen, som slungar den.

Men en makt kommer ständigt åter; fem namn har den redan, ware sig odöpt eller döpt, men med ännu många namn skall han nännas och med flere som odöpt än som döpt.

Han wisar, att det högsta är det lägsta, och bjuder dig att sönderflita skendräkten, som du tror ger dig lif. Döda dig själf och du skall lefwa! —

Detta är sagan om det omöjliga, som ingen tror på och som dock är det enda sanna.

I.

Dösten kom och löfwen gulnade, men ännu hade solen kraft att hålla undan mörkret. Tusen färger gnistrade än, då den sjönk ned bakom kullarna i Ås, och ljus ströddes öfver Frösöbron under större delen af dygnets timmar.

Östersund låg drömmande och täckt wid Storssjöns strand. Den ena dagen war den andra lif. Intet nytt fängades af lystna öron.

Men då dök en septemberdag ett sällsamt rykte upp, som knappast ljöd starkare än det praflande fallet af ett gulnadt löf.

Följande dag susade det som en windfläkt.

Dagen därpå brusade det som en hwinande storm.

Och på den fjärde dagen stormade det som en rasande orkan.

Ryktet slet i telefonträdarna, flög från hus till hus, ilade öfwer gator och torg och fylde hela rymden.

Det hwissade: "Jesus kommer till Östersund!" Det ropade: "Jesus kommer till Östersund!" Det ljungade: "Jesus kommer till Östersund!"

Människorna samlades här och där i stora hopar. De talade icke om någonting annat. Somliga logo, andra greto. Men de som logo hade hwita läppar, och de som greto tyckte sig aldrig förr hafwa fält så ljufwa tårar.

På fjärde dagen efter ryktets uppkomst wiste det berättas, att Jesus war i Lit och skulle komma till staden följande dag.

Många twiflade ännu, men så kommo landsbor från Hammerdal och Lit instormande på af wägmörja nedstänkta åfdon, dragna af swettdryppande hästar, och förkunnade, att de hade sett honom, att de hade sett honom, att de hade sett honom.

Han hade också talat några få ord till dem och sagt, att han skulle komma till Östersund i morgon — i morgon — i morgon.

Då kwäfdes ryktet af människorop, gråt och weklagan. Orkanen slufades af en wäldigare orkan.

Den rife wred händerna öfwer fina aktiebref och kuponger, den wällustige förbannade

sin brunnst, den ärelöfne tyckte sig blifwit dwärg,
den fåfänge blef tänkare, den högfärdige gled
ned på fina knän.

Herren, den korskäste, skulle komma! Om
han också ej swäfwade ned från himlens skyar,
buren af änglahänder, war han därför mindre
fruktanswärd? —

I den natten sofwo endast spenabarnen.
Men de öfriga sutto bidande och waktade mor-
gonrodnadens stigande skimmer. Gick den wäl
icke upp öfwer en ny wärld?

2.

In sensommarafston sutto några skogsarbetare efter slutad möda tillsammans i fredligt lag uppe i Wäktardalen i Frostvikens socken af Jämtlands län.

Mörkret började falla på, men kvällen war mild. Den gamla aswerkarekojan rymde dem ej, hwarför de beslutit att tillbringa natten ute i det fria.

Sedan lungen afrojts på en släck, tändes en stockeld, icke för wärmens skull, utan för ljufets, ty de skulle ännu icke sofwa.

De fråste sitt släck och kokade sin gröt, åto och wordo mätta. Snuggorna hade tändts och samspråket blifwit allt lifligare.

Då smög en skugga fram från tallarna vid Wäktaråns utlopp i sjön, närmade sig sakta arbetarne, drog en bort med sig, gestikulerade och hwissade.

Pängar skamlade, wått skwalpade, buteljer klirrade. Skuggan förswann.

En timme därefter war det fredliga laget upplöst. Med flammiga kinder och mösborna i nacken skreko alla öfwerlydt. Ögon gnistrade af hat, läppar fröktes hotfullt, näsvar knötos. Striden war ej långt borta.

Då tystnade alla plötsligt. Intet hade de hört och intet hade de sett, men alla wisste de dock, att någonting närmade sig.

De kastade skygga blickar omkring sig, skärpte sin hörsel och sträckte halsarna upp mot fjället, lifasom om de trott, att det underliga skulle komma därifrån.

Se, se, hwissade en af dem och pekade ned mot stranden. Där kommer han!

Alla sågo nu åt detta håll. En skugga, som glänste ljus, gled sakta fram emot dem. Furu-skogen skälfd, ljungen gungade, wågorna i Wäktarsjön kokade.

Den ljusa skuggan kom allt närmare. Det war en man, sådan de aldrig förr sett. De wille resa sig upp, fråga honom hwem han war och kanske sedan förjaga honom, men de mätade intet.

De suto bidande tysta. Nu stod han framför dem, och de höjde sig djupt ned kring den flammande stockelden, när han sade: Jag är Jesus.

Jesus war icke högre än andra män-
niskor och icke heller sällsamt klädd.
Hans dräkt af brunt wadmal om-
höljde en spenslig kropp, som såg
nästan swag ut, och hans händer woro som ett
barns.

Men han war likwäl härlig att skåda, ty
han war skön, skön som den förkroppsligade dyg-
den. Hans mörka hår föll i två floder af loc-
kar ned på ömse sidor af hjäsan, hans panna
war tankar, hans ögon kärlek, hans mun glädje.

Hans rygg war något böjd och hans håll-
ning ödmjuk, och dock såg han ut som en furste.
Ur honom flödade en kraft, som alla hade kän-
ning af. När han rörde endast ett finger, dall-
rade alla kroppar omkring honom, när han sade
endast ett ord, knäböjde alla själar.

Han hade gått fram till stockelden och sagt: Jag är Jesus. Hans röst var underbar; den ljöd ej som af ord eller sång eller musik, utan som en drönmmande hwiskning, hwilken man anade kunde blifwa ett ljungande tordön.

Den af arbetarne, som strag innan han kommit ryckt sin knif ur slidan och varit färdig att hugga till, beredde nu rum åt honom wid elden. Han satte sig ned och frågade, om de hade någon mat att gifwa honom.

Med en wänlig nick mottog han hwad de hade att bjuda honom samt stillade sin hunger, hwarpå han gick ned till sjön och drack sig otörstig.

När han kom tillbaka därifrån, frågade han dem hwart de ämnade sig, och då de omtalade, att de följande morgon skulle gå öfwer fjället till Kycklingwattnet samt fara därifrån i båt till Frostwiken, bad han att få göra dem sällskap, hwilket de gärna tillstodde.

Natten låg nu tyngande mörk öfwer skogen och ljungheden samt hade blifwit kylig. Innan de redde sig till att hwila, lade de ny wed på elden och lånade Jesus sin tjockaste filt.

Ingen i laget hade förut ställt en fråga till honom, men nu sporde en, strag innan de skulle slumra in: Herre, hwart ännar du dig då?

Och Jesus swarade: Till Östersund. —

Några ögonblick därefter sofwo de alla.

4.

När de kommit fram till Frostwiken, sade Jesus till sina medresenärer: Än will jag icke, att världen skall weta något om min ankomst, hwardan J icke för någon fån ontala hwem jag är.

Så stor war kraften i dessa ord, att ingen af arbetarne berättade hwilken de haft i sitt sällskap. När de skildes åt wid sjöstranden, wille Jesus ersätta dem för deras tjänster, men de nekade enständigt att mottaga någonting.

Jesus gick in i byns första stuga och frågade, om de hade något arbete åt honom. Han kunde snickra och snida så godt som någon annan.

Där behöfde de icke hans händers werk, men han gick från dörr till dörr, tills han blef

mottagen hos en man wid namn Jon Olofsson, hwilken behöfde träskedar.

Sedan Jesus fått ett jakande swar på sin fråga och blifwit ombedd att sätta sig ned wid spiselst, där kwällsward anrättades, fick han se en bok ligga på ett närstående bord, tog den i sin hand och frågade husfadern: Hwad är detta för en bok?

Förundrad höjde denne upp sitt hufwud och motsporde: Ser du icke, att det är böckernas bok, den heliga skrift?

Jesus såg honom i ögonen och swarade: Jag känner den icke. Tillåter du, att jag ser hwad som står att läsa däri?

Jon Olofsson jakade härtill, men blef mycket förundrad öfwer främlingens ord. Då denne såg mycket god och fredlig ut, wille han dock icke, huru frestad han än kände sig därtill, stänga sin dörr för honom.

De följande dagarna dwaldes Jesus hos honom samt snidade och läste om hwartannat. Så händig war han också, att björkpinnar rasft gledo ur hans händer som skedar, och då husbonden såg, huru många dylika han på ett par dagar förfärdigat, sade han åt honom: Då jag nu ser, huru gärna du läser i den heliga skrift, kan du stanna hos mig en god tid och endast läsa, ty du har redan rikligt betalat mig för

den enkla bädd och magra kost jag kan erbjuda dig.

Jesus tackade honom hjärtligt för hans vänlighet, lade undan redskapen och satte sig att läsa dag efter dag.

Han läste mycket noga, alldeles som om han ämnade lära sig allt utantill. Hans wärd märkte till sin undran, att ibland under läsningen stora tårar runno ned för hans kinder.

Men han wågade icke fråga hwilken främlingen war. Många gånger låg detta spörsmål honom på tungan, men han mäktade aldrig gifwa ord däråt.

Tre weckor wistades främlingen hos honom. En morgon sade denne: Törhända behöfwer du icke så mycket skedar, och därför gifwer jag dig härmed två skålar, så wackra jag någonsin funnat göra dem. Will du därför gifwa mig litet penningar, att jag må resa med ångbåten till Ström?

Det skall jag gärna göra, swarade nu denne, dock icke för skålarna, men därför att jag tror dig wara en sällspordt redbar man.

Och han gaf honom penningar och bjöd honom lyckosam resa.

När Jesus tog affsed från sin wärd, såg han, huru frågan åter lifasom mången gång förut hwilade på demnes tunga.

Jag är Jesus, sade han därför.

Då segnade odalmannen på knä och bad:
Herre, stanna då hos mig!

Men Jesus endast skakade på hufvudet och
sade: Stig upp! Icke höfves det, att du ligger
på knä för den ringaste af alla.

Men Jon Olofsson reste sig icke upp, utan
frågade: Herre, hwart skall du då fara?

Till Östersund, där jag är wäntad, swa-
rade han nu. Men säg åt ingen hwem jag är,
ty tiden är ej ännu inne.

Och han lofvade honom det. De utbytte
fridshälsning och skildes åt.

5.

Jesus for så vidare och kom till Ström, där han dock dröjde endast öfver natten, samt fortsatte påföljande dag efter landswägen till Hallen i Hammerdals socken, hwarest han motogs af enkan Elsa Persdotter.

Denma war mycket siken att få weta, hwilken den främmande mannen war, och när hon i spiseln kokade kaffe åt honom påföljande morgon, medan han stod tankfullt blickande ut genom fönstret på de ännu ej rostfärgade rönarnas blad och deras röda bärklasar, sporde hon honom därom.

Med en mildt förebrående blick wände han sig då till henne och swarade: Jag är Jesus, men...

Han ännade fortsätta... säg det icke åt

någon, ty tiden är ännu icke inne, men han ej uttala dessa ord, förrän Elsa rusade ut och skref till grannkvinnor, som torkade trasmattor på den närliggande ängen: Jesus, Jesus är här!

Hennes rop flögo öfver gårdet, ängen, skogen och bergen. Folk strömmade till. Några ögonblick därefter var stugan full med människor, som alla betraktade den sällsamme främlingen.

De talade i munnen på hvarandra, än hwiskande, än ropande, tills Jesus, som fortfarande stod och betraktade de ännu ej rostfärgade rönnarnas blad och deras röda bärklasar, wände sig till dem och sporde: Hwad wiljen I?

Wid ljudet af hans underbara stämnia drogo de sig tillbaka, men snart tog en af de tillstädeskomna, Iwar Jonsson i Swedje, mod till sig och frågade: Hwem är du?

Då swarade Jesus: Jag är den, hwars namn I nyss hörden, och jag drager till Östersund, där jag länge varit wäntad.

Somliga knäppte ihop händerna, andra skrattade. Men Jesus sade strängt till de senare: Mitt namn singen I weta, förrän I skullen. Lämnen mig nu och låten mig i frid fortsätta wägen!

Då woko de alla undan och gåfwo rum. Jesus gick vidare, men ingenstädes, hwarken i Giselås, Bye, Loras, Österåsen eller Söre, hwar-

est många människor inväntade hans ankomst, talade han till dem.

Nat fick han utan svårighet öfverallt, hwart han kom. Wisserligen hänade många honom och sade, att han wore en bedragare, men han genmälde intet, utan fortsatte sin väg till Östersund, där telefoner ringt dagen i ända för att underrätta om hans ankomst, och dit folk från Hammerdal och Löt rest för att skildra, huru han såg ut.

6.

Morgonrodnaden spred sitt röda sken
öfwer näjden, och de wakande i
Östersund fastade wäntande blickar
bort till Litswägen.

Storgatan och torget myllrade af männi-
skor. Drottninggatan war packad ända upp
till K. Axel Carlsons gård, och landswägen,
som ströf förbi Carlslund, upplifwades af ska-
ror, hwilka drogo fram för att möta Jesus.

Alla wisste, att han ännu ej wore att wänta,
men de kunde icke betwinga sin otålighet.

Stadsfiskalen och alla poliser woro på be-
nen för att upprätthålla ordningen, men deras
ingripande behöfdes icke alls. Aldrig förr hade
man sett så många blida människor samlade
på ett ställe.

Ingen knuffade den andre, ingen framka-

stade ett elakt ord, ingen gaf sin granne en ond blick.

Jesus skulle ju komma. Tänk, om han skulle döma dem genast! Tänk, om hvarje stygg tanke, som de hyst, hvarje låg handling, som de gjort, skulle få vittna emot dem! Bäst vara försiktig, bäst vara undergifven!

Redan hade flera timmar sniglat sig fram, då ett brus gick genom mängden och förtalade, att telefonbud från Söre meddelat, att Jesus alldeles nyss stigit ut ur Faste Larssons stuga och begifwit sig af mot Östersund.

Nu wiste alla, att han ej kunde komma fram till staden förrän om fyra eller fem timmar, men trots detta återwände de ej hem. De frågade ej efter mat och sömn; de endast wäntade.

Kwinnorna hade glömt att pynta sig. Deras hår war okammadt, deras kläder syntes påtagna i hast och all deras fåfänga war förswunnen. Männen hade förlorat sitt stormodiga utseende, sågo frågande och ängsliga ut samt utbytte knappast ett ord.

Människor kommo nu alltjämt från alla håll. Brunslowägen liknade en slingrande orm, Åsowägen ända från Eugnwik war belamrad med åkdon, som alla styrde sin kosa mot staden, och bron öfwer Östersundet syntes knappt

funna bära de sfaror, som i ständigt nya flöden
drefwo fram öfwer deß murade grund.

Hela Jämtland tycktes hafwa stämt möte
i Östersund.

Alla stodo i bidan sedan timal, då ropet
ljöd ut öfwer hela näjden: Jesus kommer!

Och han kom fram efter landsvägen, och
folket gaf honom plats.

Ett tiotusenstämmigt jubel brusade fram
genom rymden.

Jesus hade kommit till Östersund.

7.

När Jesus kommit till Drottninggatan
tans hörn wid Prästgatan, wände
han sig till en närstående och frå-
gade: Hwilken gård här i staden
har under den längsta tiden warit mest illa
känd?

Den tillfrågade swarade utan twefkan: Det
är framlidna Ursila Swenssons f. d. gård wid
Köpmangatan, ty där bodde under hennes tid
de uslaste människor här i staden.

Då sade Jesus: Där will jag bo, ty endast
om det renaste går till det smutfigaste, skall
det smutfigaste blifwa det renaste.

När Jesus kom fram till stora torget,
höjde han sin röst och sade: Mina kära bröder
och systrar! I skolen nu gå hwar och en till
sitt och hwila eder efter denna långa wäntan.

J dag talar jag icke till eder, ty J ären trötta af bidan och resor, men i morgon före middag träffas wi. Lägren eder wid stränderna af Östersundet, så skall jag tala till eder från Frösöbron, och jag lofwar eder, att icke ett af mina ord skall gå förloradt för eder.

Då föll på en gång tröttheten öfwer massorna. Efta rusige raglade de till sina hem och kwarter, men Jesus fortsatte sin wäg till Ursila Swenssons gård.

Där på nedre botten bodde en kwinna, som lifnärde sig med skörlesnad. Hon hade två rum och erbjöd dem båda åt Jesus, men han sade: Ett är mig nog; det andra kan du behålla för din egen del.

Då gick ett mummel omkring i mängden, som ännu följde honom: Skall wäl Jesus, vår frälsare, sammanbo med en sköka?

Men Jesus wände sig till dem och sade: Tron J, att det som verkfligen är rent någon sin kan besmittas? Det är ju för de fallna som jag kommit.

Han trädde in i rummet, hwarur kwinnan utbar en mängd fömda porterbuteljer och andra rester från nattliga dryckeslag, samt satte sig därpå att hwila.

Då några af de mest nyfikne hade följt honom dit in, frågade han dem, om det funnes snickare

i staden, ty han behöfde arbete för att kunna lifnära sig.

Då undrade någon: Skall Jesus arbeta för sitt lifsuppehälle?

Men Jesus svarade: Ingen skall lefwa på tankar, som han uttalar för att frälsa mänskligheten. Ett är det andliga, ett annat det leflamliga. För mina tankar kunnen I ej betala mig, men det bröd jag äter skall jag gälda med mina händers werk.

Och innan kvällen hade snickaren Per Carlson gifwit honom beställningar mot öfwerenskommen lön.

Id utfatt tid hade Jesus tagit plats på midten af frösöbron och blickade ut öfver de mörka massorna, som hwälfde sig kring honom och kantade stränderna.

Han höjde sin röst och sade:

Jämtar, tron icke, att det är en slump, att jag kommer till eder hufwudstad för att där tala till eder!

Ingenstädes i hela Europa, i hela världen skulle jag kunna uppträda och blifwa förstådd af mina åhörare så som här.

Ty I hafwen hwad människorna så ofta sakna: en jungfrulig frihetskänsla, som ännu ej blifwit wäldtagen, och ett skarpt förstånd, som skiljer hufwudet från bälten och stammen från grenarne.

Wisferligen ären J också opålitliga, trätgiriga, procesflyktiga och maktbegärliga, men där frihet och förstånd finnas, kunna alla krockiga fel rätas.

Därför talar jag till eder, därför har jag kommit hit, ty i hela den öfriga världen skulle jag åter hafwa hudflängts och korsfästats, men jag tror, att J här skolen trycka mig till edert hjärta.

Defutom skolen J också weta, att medan jag på de flesta andra ställen skulle påträffat endast skilda klasser, som sönderslita hwarandra, befinner jag mig här bland folket, som, gående samman under arbetets of, känner sig som en samling af bröder och systrar.

Wärlden måste förändras, men om denna förändring skall blifwa bestående, måste den komma genom folket.

Om J omwänden hundra konungar, hundra biskopar, hundra fältherrar och hundra köpenkapens furstar, skulle omwändelsen icke wara längre än ett fåtal år och icke tränga djupare än till ytan.

Men om förändringen skall blifwa bestående, måste den tränga in till folkets djupaste lager, häcka wid backstugusittarens härd, knyta repet fring staffarlens påse och wagga skarnets barn till hwila i wanfräjdadt tjäll.

Si, därför kommer jag till eder!

J weten det icke, men wägen är bruten och stenar äro lagda, och många redan döpta i aningens bad. Intet sker slumpwis, och den bespottade, hwilfens namn J tron eder känna, war hörnsten och wikt, mått och tal, wäckelse och flocka, trösfel till dörren och fringklädt ljus, osynlig Johannes, redan i fjärran tider min följeslage. Frukten eder, att J fån se länkarna, ty då kunna edra ögon brista af skräck!

Tron icke, att jag kommer att tala hela dagarna för eder! Hwart och ett af mina ord måsten J gömma i edert hjärta och begrunda i edert förstånd, och detta tager tid. Och hwart och ett af mina ord är dyrbarare än en tunna guld, ja så dyrbart, att om ett af dem skulle falla bort eller missförstås, skulle ej alla jordens rikedomar kunna ersätta det.

Därför, akten noga, att intet ord undgår eder! Tydligt skall jag tala och få ord hwarje dag, men i hwarje ord ligga tusen, och därför måsten J själfwa tänka.

Först will jag upplysa skriften för eder, att J måtten rätt förstå denna, ty de som bewarat den fattade somt rätt och somt orätt, blandade ihop hwad ej hörde samman och saknade andliga skuldror, nog starka att bära den börda jag pålade dem.

Sedan will jag gå omkring hos eder och

wisa, huru min lära får påtagliga kläder och
fannas af froppslig form.

Men i dag fån J ej höra mera. Nog
hafwen J nu att tänka på. J morgon wid
samma tid ses wi åter. —

Jesus gick till sitt hem och förrättade det
arbete, hwarigenom han lifnärde sig.

9.

Nörljande dag stod Jesus åter på frösöbron och talade till de andäktigt lyfnande skarorna:

När jag uppträdde bland judarna, åsamkade jag mig hat, emedan jag visade, att deras gud enligt de så kallade heliga böckerna icke war annat än en mandräpare, ty från begynnelsen allt intill slutet dödar han grymt människorna.

Däremot fasthöll jag lagens bud att älska Gud öfwer allting och sin nästa som sig själf, men stälde såsom en motsats däremot människornas bud och fädernas stadgar, hwilka lärde, att yttre åthäfwor, såsom twagningar af krukor och bågare, kunna frälsa själar.

Fördensfull kunde jag säga, att jag war kommen, ej att upplossa, men att fullkomna

lagen, Guds lag, den ewiga, som människostadgar förwrida, mistyda och fördunkla.

Fördensfull sade jag också, att jag ej war kommen till de friska och starka, utan till de sjuka och swaga, till dem, som wilseförts af dessa fåwitiska bud.

Men jag wille ej lappa gammalt tyg med nytt eller hålla färskt win på torra läglar, utan gifwa helt nytt, såsom det från begynnelsen alltid varit och kommer att blifwa.

Tillbakawisande all falsk blygsel, som will förmå människan att förneka Gud, lärde jag henne, att allt måste wika undan för denna gudsträngtan, som står öfwer kärleken till föräldrar och barn och slår en bro till himlarnas rike, hwilket i alla tider lidit wåld.

Lidit wåld af detta släkte, hwilket liknar barn, som fordra, att då de gråta, skola andra gråta, och då de skratta, skola andra skratta, och som kräfwa tecken, yttre under, saker, som de ej förstå och därför fångas af, medan de inre undren, själens förändring, äro för dem en olyftad förlåt.

Desa yttre under, dessa fåwitiska flystigheter sammansattas och förkunns af de sfristlärde och deras wederslikar, hwilka äro fördömliga, emedan de rikta människornas blickar från det gudomliga på wärdelösa funder och sålunda

stänga himmelrikets dörr icke blott för sig själfwa, utan äfwen för andra.

Ty medan de förgäta Guds lag, som är kärlekens inre lif, sätta de som det högsta följandet af människostadgar, hwilka göra dem till det yttre lifa hwitmenade grifter, men till det inre fulla af allsköns styggelse.

De bära honungstöta ord på fina läppar, men göra intet för att med handlingar förverkliga det goda; de wilseleda människorna och lägga odrägliga bördor på deras skuldror, medan de själfwa ej med ett finger röra dem; de göra allt för skenet, pösa på de främsta platserna, falla sig herrar och lärde, tillägna sig vinningslystet lättrogna människors egendom för att fråssa däraf, göra sina lärjungar dubbel mera helwetiska än de själfwa äro och njuta all lifwets wällust, medan de gifwa sig utseende af att förakta den.

Det är dessa, som i alla tider lefamligen eller andligen pinat och mördat profeterna, ljusbringarne, Guds utwalde, öfwer hwilkas stoft de sedan resa prunkande grifter för att därmed få folket att tro, att de woro deras anhångare och gunstlingar.

Det är dessa, som hålla ljuset tillbaka, strypa sanningen, näpsa wettet, snöpa öfwerlygelsen, försästa kärleken och sedan berömma sig

af att arbeta för det allmännas wäl, då de blott tänka på sin egen wällust.

Det är dessa, som göra profeterna föraktade i deras eget land, ty de hölja dem med hån och smädelse. —

Jesus talade ej mera den dagen.

10.

Jesus talade åter:
Synagogan hade gjorts till en
köpmansbod, hvarför jag dref
schackrarna därifrån, hwilket ådrog
mig äfwen deras hat, i det att de föllade sig
till de skriftlärde.

Men den största swårigheten hade jag med
folket, ty detta följde med dem, som gäfwö mat
åt deras kroppar, medan jag åter wille skänka
mat åt deras själar.

Därför hyste icke ens mina egna bröder
förtroende till mig, när jag ej hade att gifwa
dem sådan föda, som de önsfode.

Men trots allt detta sträfswade jag dock
för att göra min himmelske faders lära känd,
hans, som wet, att werket rättfärdigar och ej
sättet att äta, och att intet yttre, som ingår ge-

nom munnen, helgar eller ohelgar det inre, men att däremot det inre, känslor och tankar, helgar eller ohelgar såväl sig själf som det yttre.

Till detta yttre hör äfwen den bestämme-
sen, att den Högste skall dyrkas på wisfa dagar,
men jag wet, att ingen sabbatsgud finnes, ty
den samme Guden är alla stunders, alla dagars,
alla weckors, alla månaders, alla års, alla år-
hundradens, alla tiders, alla tiders tiders, ja
alla icke-tiders Gud.

Människorna logo alltid åt mig, då jag
fökte öfwertyga dem om, att tidslifwet icke är
allt lif, och då jag sade dem, att jag funnits
före Abraham, ja före världen, förstodo de icke,
att jag då talade om allt andligt, hwarmed
tiden har intet att skaffa.

Ty lifasom wi alla i lif gå tillbaka i lif,
går godheten tillbaka till godhet och synd till
synd. Sen icke blott länkarna, utan hela kedjan!

Därför, när man hyser förtroende till nå-
gon, så hyser man förtroende till tusen, och när
man hyser förtroende till mig, hyser man för-
troende till den, som sände mig och hwars ord
jag talar.

För att besegla detta förtroende lät jag
mitt timliga lif för mina wänner. Om jag ej
forsfästats eller dödats, skulle jag ej gifwit för-
troendet fronan och spiran i all tid och i all
icke-tid.

Och om jag icke varit såsom en räf utan lya och en fågel utan näste och icke saknat till och med en sten att luta mitt hufwud mot, så skulle jag ej stått fri gent emot den tid, det rum och den wärld, som jag war kommen att be-segra.

När jag mistade mitt timliga lif, fann jag mitt andliga lif.

Och först när jag war beredd att låta mitt timliga lif för mitt andliga lifs skull, fick jag kraft att bjuda ro åt alla själar, ty endast i det andliga finnes ro.

Den som will bjuda det timliga ro genom det timliga, han lifnar den, som utdrifwer djäflar med djäflar, ty då blir det sjudubbelt värre.

Men swårt är att lämna det timliga, att lefwa såsom om man icke lefde. När det är så swårt att bestämma, huru man skall bygga ett torn eller utrusta en härskara, huru mycket swårare är det ej då att bestämma sig för att försaka både torn och härskaror, all tids och allt rums wärld, fader och moder, broder och syster, fränder och fädernesland för att blifwa det salt, som i sig själf har sin sälta?

Att blifwa detta salt har jag lidit mig till. Jag blef ett springande watten till ewig tid, lifwets bröd, fårhusets dörr, hwetekorinet, som skänker lif genom sin död, makten, som drager

alla till sig, världens ljus, vägen, sanningen och lifwet, winträdet, som bär frukt, och wittnet, som förkunnar sanningen.

Men detta säger jag ej med stolthet, ty allt hwad jag talar och gör, talar och gör Gud i mig.

Och Gud är alltings Gud, äfwen det timligas. Man kan lefwa i det timliga och dock lefwa såsom om man icke lefde där. Också skapelsens timlighet är härlig. Skönhet och glädje äro icke synd. Lät jag icke den fallna två mina fötter och mitt hår med wälluktande flöden, rosade jag ej liljornas praft, deltog jag ej i bröllopsfestens glädje, gjorde jag ej watten till kostligt win?

Då wandrade jag då bland männi-
skorna, lärande dem hwad min fa-
der uppenbarat för mig och wi-
sande dem wägen till den samma
saligheten, som ligger, icke i wärldslig flokkskap
och lärdt wetande, utan i den hwad människor
falla fattigdom i anden, som ser hwad som är
fördoldt för de sluge och höglärde och som fram-
träder i sorg öfwer sitt andliga jag, i saktmod,
rättfärdighetstörst, barmhertighet, renhjärtighet
och fridssträfwan, hwilken salighet hwarcken för-
följelser eller smädelser kunna störa.

Så förbjöd jag människorna att wredgas
och använda hårda ord, att nalkas den Högste,
innan de försonat sig med sina fiender, att af-
lägga eder, att stå det onda emot eller gälda

ondt med ondt, att då de skänka allmosor, låta förståndets vänstra hand weta hwad känslans högra hand gjort, att vara mångordiga i sina böner, att döma och fördöma, enär detta ej höfwes swaga männiffor, att öppna det inres helgedom för ofskärande blickar eller fasta andens största rikedom i smutsen, och, framför allt, att kwäfwä själen, utan frukta de onda makter, som kunna döda den.

Däremot beswor jag dem att, bildligt taladt, afhugga den hand och utslita det öga, som äro till förargelse, eller, utan bild taladt, ur sitt inre fränffilja hwad som kan fördärfwa det, att likna solen, som lysor öfwer både ond och god, eller, med andra ord, hysa samma kärlek till alla, att samla skatter i himmelen, sådana andliga skatter, som hwarken rost eller mal fördärfwa, att wakta på sina ord, ty äfwen af dem kan man dömas, att underkasta sig samhällets kraf, då dessa ej äro orättfärdiga, att gifwa icke blott yttre allmosa, utan det innersta af sin själ, att vara ödmjuka och att när de hålla gästabud, till dem icke inbjuda sina rifa wänner, som äro i stånd att bjuda igen, utan de fattiga och behöfwande.

Därför åt och drack jag äfwen själf med föraktade tullnärer och fallna männiffor, ty, om man will uträtta någonting beståndande, måste

man wända sig till dem, som stå under en själf.

Dock är det ej lätt att förändra människorna. Om man wisar barmhärtighet mot tio af dem, kommer endast en tillbaka för att uttala sin tacksamhet. De älska mörkret mer än ljuset, och deras gärningar äro onda. De brösta sig öfwer att wara fria och äro dock ingenting annat än syndens trälar.

De trängas i massor på den breda wägen, som går till förtappelse, medan på den smala wägen ett fåtal wandrar fram mot ljus och frihet.

De känna till blodsbandet, men icke till själsbandet, och dock är det senare hundra gånger starkare och hundra tider långwarigare än det förra.

Såsom ogräs och odugliga fiskar skola wid hwarje tids ända de onda skiljas från de godas hwete och matnyttiga fiskar. Elden skall rena och tillwårten frodas, ty min fader, som gifwer hwad obegränsadt är och hwarifrån allt kommer, will icke, att en enda skall gå förlorad.

Han glädes mer öfwer en förlorad som återfunnits än öfwer nittionio rättfärdiga, som alltid följt hans bud, och mera öfwer en förtappad son, som kommit åter, än öfwer en god son, som alltid lydt honom.

Han skipar rättwisa, i det att han sätter den

fattige Lazarus, som lidit mycket, i salighetens sköte, men den rike mannen, som njutit mycket, i eldens heta fann. Så skiftas också på lika vågar glädje och sorg mellan dem, som vilja tjäna två herrar i det fördolda, hwilket dock, wore det också Jakobs skatter under Sichems ef och Hadad Esras tjänares gyllne sköldar, en gång skall uppenbaras, likasom allt oskyldigt utgjutet blod skall utkräfwas och allt ondt wedergällas, om också brotten skett i hafwets djup eller i nattens afgrunder.

Hag lärde människorna, att de hafwa medborgarerätt i twänne stater: wärlden och himlarnes rike.

Wärlden är hwad öga ser, hwad hand känner, hwad öra hör och hwad tunga smakar.

Himlarnes rike är hwad intet öga ser, hwad ingen hand känner, hwad intet öra hör och hwad ingen tunga smakar.

Wärlden är det yttre, himlarnes rike det inre.

Till wärlden födas wi, då wi födas, till himlarnes rike födas wi, då wi pånyttfödas.

De icke-pånyttfödde weta intet af himlarnes rike, men de säga sig skola hysa förtroende till det, i fall de få se tecken.

Men om blinda se, lama gå, spetälska blifwa

friska, stormen näpses, watten blifwer win, hafwet beträdes, otaliga hungrige bespizas med föga, männe detta yttre kan öppna blicken för det inre?

Lika litet som J kunnen kysa Guds mantelfäll eller dricka honom själf.

Därför gjorde jag alltid motwilligt tecken, ty wägen går ej från det yttre till det inre, utan från det inre till det yttre.

Ögat är kroppens ljus. Om ögat lysar klart, så blifwer hela kroppen klar, men om ögat är dunkelt, huru dunkel warder ej då hela kroppen! Om ögat ser endast världen, huru mörk warder ej då kroppen!

Så lågt aktade jag det yttre, att jag icke ens döpte, ehuru folket, som lefde i världen, wille, att det inre skulle bekräftas med det yttre.

Himlarnes rike tager bo i ens hjärta, endast om förtroendet bereder det inträde och kärleken plats. Enträgenheten skall ropa des namn, wakens sackla brinna, orubblig fasthet hålla ögat fästadt på des ankomst.

Men hwarifrån det kommer wet ingen, ty wetandet faller inom världen.

Wärldens herre är den onde, men himlarnes rikes herre är Gud.

Himlarnes rike födes i dig, då du själf pånyttfödes. Det är till en början så omärkligt, att det liknar ett frö, som dock ger upphof till

en wäldig wärt, en surdeg, som genomsyrar allt, en äfta pärla, som trots sin litenhet uppväger mängder af rikedom.

Himlarnes rike är widare lift en säningsman, som får öfwerallt, en wingårdsägare, som ständigt uppmanar sina syszslösa arbetare, en konung, som bjuder till bröllop.

Om sådden ej får gro, är det ej säningsmannens skuld; om arbetarne ej sträfwa, får ej wingårdsägaren däraf skam; om de inbjudna gästerna ej komma, finner konungen alltid andra.

Och lönen i groning, i skörd, i glädje blir lifa för alla, ty himlarnes rike har ingen del och ingen tid.

Men hård är striden mellan världen och himlarnes rike. Många låta sitt lif i den kampen, och slutet blifwer, att hwar och en skall dömas efter de pund han erhållit.

För att infomma i lifwet måste man hålla lagen att älska Gud öfwer allting och sin nästa såsom sig själf, men för att blifwa fullkomlig måste man helt och hållet affwärja sig världens bindande kitt, guldet.

Wärlden är lif den oärlige förwaltaren, som med stulna medel skaffade sig wänner. När man ej kan wisa sig rättfärdig i det timliga, huru skall man då kunna wisa sig rättfärdig i det ewiga?

Wärlden älskar det kroppsliga lifwet, som

dock har så föga värde. Därför grät jag också, när jag återuppväckte Lazarus.

Den som älskar sitt kroppsliga lif han skall mista det, och den som mister det kroppsliga lifwet för min skull han skall vinna det andliga lifwet.

Till eder sändes jag för att öppna
himlarnes rike.

Därför är jag vägen, sannin-
gen och ljuset, vägen till himlar-
nes rike, sanningen, som lärer desz makt, och
ljuset, som låter eder se det.

Huru skall detta komma till eder? Eller
huru skolen I komma dit in?

Tre makter leda edra steg dit: förtroende,
tystnad och kärlek.

Förtroende till allas vår fader i himmelen,
han, som är allwetande och allsmäktig.

Utän detta förtroende kunnen I intet ut-
rätta, ty då saknen I kraft.

Men med detta förtroende kunnen I om-

forma hela världen och finna, att all desß swefliga glans är er wiljas träl.

Då kunnan I säga åt trädet, som ej ger frukt: förwifna, och det skall förwifna, då kunnan I befälla berg att häfwa sig upp och fasta sig i hafwet, och de skola göra det, då kunnan I gå på wattnet, swäfwa genom lusten, lefwa i elden, bo i hafwets djup, styra hela jordens rund och leda stjärnornas lekar.

Om I hafwen förtroende, kunnan I göra större under än jag gjorde, ty jag älskade aldrig undret. Och I skolen komma ihåg att aldrig använda undret för förtroendets skull, men I kunnan, om I så wiljen, använda förtroendet för undrets skull.

Ty undret är bundet wid allmänhet och buller, men I skolen weta, att ensligheten och tystnaden äro himlarnes rikets omhölje. I tysthet skolen I wara barmhärtiga, i tysthet skolen I bedja, i tysthet skolen I fasta.

Men om I också haden förtroende, så att I kunden försätta berg, och tysthet, så att I intet hörden, skullen I dock ej komma himlarnes rike nära eller himlarnes rike komma till eder.

Ty först då I hafwen kärlek, hafwen I himlarnes rike.

Först då I hafwen kärlek, hafwen I Gud med eder.

Ty i kärlek ligger förlåtelse, och så stor förlåtelse erhållen J af Gud som J själfwa gifwen andra, ja, J erhållen till och med ännu mera.

Men det är icke nog att J gifwen förlåtelse, ty denna är endast kärlekens vänstra hand. Dess högra hand är handling.

Träden dömas af frukterna, människorna af handlingarna, kärleken af sitt verk.

Ikke är den som endast säger: Ja, Herre! min faders tjänare, utan den som gör min faders wilja.

Ikke äro de, som ätit och druckit inför mig och hört mig predika på gatorna, mina tjänare, om de än wisat aldrig så stort förtroende och lyfnat till mina ord under graflik tyfmad. Följa de mig icke i handling, så äro de dock ogärningsmän.

Följa de mig icke i kärlek, så äro de dock förkastade.

Men blanden icke samman kärlek och kärlek, som J så ofta gören! Den kärlek, som J hyllen högst, finnes icke i himlarnes rike, ty där ingås inga äktenkap.

Den jordiska kärleken är världens, den himmelska kärleken är Guds.

Ukten eder för att blanda dem samman!

Ukten eder också för att älska såsom syndarena älska, nämligen endast dem, från hwilka

de själfwa röna kärlek, ty eder kärlek skall omfatta allt och alla.

Intet är så smutsig, att det ej kan warda rent, och ingen så låg, att han ej kan inträda i himlarnes rike.

Eder kärlek skall rena det smutsigaste och låta det lägsta ingå i riket.

Ty det finnes endast en makt, som kan försona all synd, och denna är kärlek.

Och det finnes endast en makt, som kan bewisa eder wara mina lärjungar, och denna är kärlek.

Det är swårt att rädda den fallne, som wärt under fallet, men det är lätt att föra barn fram på wägen till himlarnes rike.

Ty när barn födas, träda de wisserligen in i världen, men de tillhörde redan deßförinnan ett annat rike, hwars skimmer ännu fortleswer.

Därför, älsken allt, men älsken särdeles barnen, ty om J det gören, skall eder kärlek blifwa dem en staf till rättfärdiggörelsens stig.

Det fortleswande skimmeret från det förra lifwet, som följer dem, är deras änglar. Möta änglarna kärlek, stråla de i ljus och kraft, möta de onska, fly de. Om J höljen barnen i natt och wanmakt, hwem skall då grunda det nya riket?

Besmittade som J ären, gån J själfwa bort till halfdunklets värld för att där renas och förklarar, men barnen, som, ehuru i ett förgånget lif besmittade, dock wid hwarje ny ingång åtföljas af sina änglar, kunna redan nu träda inom tröskeln till himlarnes rike.

Ty om de få wäga upp i kärlek, skola de ej mera dyrka mandråparen och sabbatsguden eller hylla med twagning af krukor och käril den Allsmäktige eller bygga tempel åt honom på alla berg och i alla dalar, utan reda in sina egna själar till ewiga tempel, där Gud i anda och samning skall hyllas.

Och först då skola alla blifwa ett i Gud.

Dit skola barnen föra sig själfwa och dem före dem lefwande, hwilka icke äro andra än de själfwa, i det de med den kärlek, hwarmed de omforma allt, frälsa flydda och kommande släkten.

Ty denna kärlek skall lära dem, att enkans skärf är kostligare än öfwersteprästens rika offer, att blott den syndfrie får kasta första stenen på den fallna, och att man icke skall kunna säga: Se här eller se där är Guds rike, utan: Se, i ditt eget inre är Guds rike!

Så skola de också inse, att endast de som weta det samma synda. Hwad de owetande göra må ej läggas dem till last i det lif de då lefwa, ty skulden faller inom ett annat lif. Icke

rår den i detta lif blinde för, att han faller i gropen, icke är det den nu döfwes skuld, att han ej hör ditt rop, icke will du wäl straffa den dumbe, därför att han ej talar?

Först då man känner lärfarnes skuld, kan man knyta samman fullkomlighetens kedja.

Men om den som har ögon icke ser, om den som har hörsel icke hör, om den som kan tala, icke talar, samerligen, han skall ansvara för sina pund!

Den som wet det rätta och dock icke gör det, han syndar mot den helige Ande och detta skall ej förlätas honom hwarken i detta eller det tillkommande lifwet, men wäl i ett annat tillkommande lif, sedan han renats, ty Guds wilja är, att alla skola frälsas.

Hwad J bryten mot mig, det kan förlätas eder, ty J weten icke hwem jag är, men weten J hwem den helige Ande är och dock bryten mot honom, det skolen J långsamt försona.

När jag gått bort, lämna jag eder lif-wäl ej, ty dels kommer jag själf tillbaka, dels skall jag gång efter annan sända eder förmedlaren, hugswalaren, sanningswittnet, som skall styrka edra själar.

Gång efter annan skall han komma till eder för att förklara för eder hwad jag sagt. Intet skall han taga ifrån och intet behöfwer

han tillägga, ty i endast ett af de tusende ord,
som jag sagt, ligga åter tusende ord.

Men huru länge skolen I wäl widblifwa
att andligen och lefamligen pina och döda mina
fändemän? —

Så hafwen I då medborgarrätt i wärldens
rike och i himlarnes rike. Däri ären I
hwarandra alla lika. Med kropp höljdes eder
själ i tiden; därför ären I människosöner, men
eder ande tillhör ewigheten, och därför ären I
Guds söner.

Se, människans son och Guds son kallar
eder!

Fram trädde jag i tidens fullbordad.
Men den war fullbordad för mig
och icke för människorna.
Jag behöfde lärjungar, på det
mina ord måtte ljuda öfver hela världen, men
för dem war tiden ej fullbordad.

Alla woro de för mycket världens barn
och sågo knappast tröskeln af himlarnes rike.

Bland folket tog jag dem, ty från folket
måste all omhvälfning komma.

Jag tog fiskare, jordarbetare och handt-
werkare, ty hwad som är fördoltd för de lärde,
är uppenbaradt för de olärde.

När jag ropade, kommo de och sällade sig
till mig. Gärna wille de stå mig till tjänst,
men de woro icke barn, utan wurna, och wärld-
den hade redan förblindat dem.

Jag hoppades, att de skulle blifwa jordens salt, som genomtränger allt med sin sälta, jag wille, att de skulle blifwa världens ljus, som sprider klarhet öfwer allt, jag bjöd dem wara rättfärdigare än de skriftlärde och fariseerna, på det att de måtte inkomma i riket.

Men, ack, huru swagt blef ej deras salt, huru bleft deras ljus, huru matt deras rättfärdighet!

Deras tankar woro redan så fördunklade af världen, att de ej kunde se den härlighet jag öppnade för dem, deras wilja war så förswagad af världen, att de kunde taga endast stapplande steg, deras förtroende, hwarförutan intet godt kan werka, war som ett rö för vinden.

De woro oförmögna att fatta mina ord, och hwad jag sade förmådde deras tankars skuldror ej uppbära.

De trodde, att liknelserna woro tillkomna för att dölja tankarne, då de twärtom äro egnade att framhäfwa dem och gifwa dem en lättfattligare gestalt.

Jag twiflade på dem, och de twiflade på mig.

icke stod Tomas allena. Alla woro de lika Tomas.

Filippus kände mig icke, ehuru han war med mig i tre år.

Den mat, som jag lifnärde mig med, kände

de icke, och hwad andra sätt det sfördade de. Men så blef också sförden hwarfen hackad eller malen.

De stridde ofta fins emellan om, hwilken af dem war störst, ehuru jag sagt dem, att i himlarnes rike är den minste den störste.

De woro rädda för att kroppsliken förgås, ehuru jag lärt dem, att det kroppsliga lifwet icke har något värde.

De woro hämsfulla mot samariterna, ehuru jag förbjudit dem hysa hat och häms, och wifade därmed hwilken andas barn de woro.

Och dock bådo de mig föröka deras förtroende till mig, lifasom om jag skulle kunnat tvinga någon att taga andlig föda!

Gång efter annan frågade de: Se, wi hafwa öfswergifwit allt och följt dig; hwad skola wi då få?

Wärlden wille de äga och besitta, världen wille de få. Så föga förstodo de hwad jag wille lära dem.

Sebedei söners moder kom först till mig och sedan hennes söner, kräfwande, att jag skulle gifwa dem båda rum, den ene på min högra, den andre på min wänstra sida, då jag kommit i min härlighet.

Att kwinnan kräfde detta för sina söner war kwinnan list, men att sönerna kräfde det,

de, som i fyra år varit mina lärjungar, wisade, hwilken andas barn de woro.

Ständigt när jag war i fara, räddes de, i fall de sågo faran, men om de ej sågo den, woro de drömmande slöa.

När jag wändades wid tanken på världens ondskå och den död, som wäntade mig likasom alla andra profeter, sofwor de, och när jag wäckt dem för tredje gången, woro de rustiga af sömn.

Medan jag war bedröfwad intill döden, sofwor de icke blott kroppens, utan, hwad mer är, andens sömn.

Då jag fängslades, flydde de alla utom två: den ene förrådde och den andre förnekade mig.

Anden, som gör lefwande, kände de icke, och köttet, som de försjönko i, gagnade dem till intet. Och många af dem, som följt mig, wandrade icke längre med mig, sedan jag sagt dem, hwilka världstrålar de woro.

Et bittraste minnet från mitt jordeliv i Judarnes land war Simon, hwilken jag en gång gaf namnet Kefas, det är, Klippmannen.

Han, den arme fiskaren, föreföll mig så fast och kraftig, att jag litade på honom såsom den, hwilken efter min bortgång skulle blifwa grunden och hörnstenen.

Hans öppna förklaring, då jag första gången såg honom, att han kände sig wara en syndig människa, och hans ödmjuka tacksamhet för det rika fiske jag då skänkte honom wärmede mitt hjärta.

Huru grymt bedrog jag mig dock icke! Huru fullständigt gäckade han icke mina förhoppningar!

Till min försträckelse blef jag alltför snart

warse, att han war den sämste af mina lärjungar.

Knappt hade han märkt, att jag särskildt fäst mig wid honom och wäntade mycket af hans kraftiga wäsen, förrän han wisade alla sina dåliga sidor.

Ingen af lärjungarna war mera nitisk än han att i rosande ord och ödmjuka åthäfwor hylla mig, men huru föga swarade ej det yttre mot det inre!

Han försäkrade, att om också alla skulle stöta sig på mig, så skulle dock han aldrig göra det.

Han skyndade i tid och otid fram för att uttrycka sin trohet för mig, kallade mig Guds smorde, sin herre och sin Gud och kröp i de andra lärjungarnes närwaro fram till mina fötter.

Han bedyrade sig skola utgifwa sitt lif för mig.

Men huru lågsinnad och feg war han icke i själ och hjärta!

När jag i lifnelse uttalade sanningar, wille han af högmod skilja sig och lärjungarna från de lyfnande skarorna, i det han frågade mig: Säger du denna lifnelse till oss eller till alla?

När jag af broderlig kärlek twådde hans fötter, blef han först förundrad däröfwer, men sedan han funnit sig wäl däraf, wisade han sin

oförnöjsamhet genom att fordra, att jag också skulle två hans hufwud och händer.

När jag satte hans förtroende på prof, kunde han icke ens gå på watten, utan sjönk och skulle hafwa drunknat, om icke jag hållit honom uppe.

När jag wandrade upp till Jerusalem för att med min död besegla mitt werk, misstrorde han och sökte hindra min pliktuppfyllelse.

När jag gret malört och swettades blod för människornas onskas skull samt bad i natten under kwallfulla strider, förmädde han icke waka en enda timme.

Med de öfriga lärjungarne stred han om hwilken som war störst af dem och wisade därmed tydligen, att satan sökte göra dem alla till utfäde i sitt åkerland.

Mången gång sade jag honom, ehuru för-gäfwes, sanningen.

Jag kallade honom satan, ty han kände icke det som tillhör Gud, utan endast hwad som tillhör människor.

När han med sin hala tunga kallade mig den lefwande Gudens son, sade jag honom, att han war en djäfwul, ty hans läppar gåfwo ej ord åt hwad hans hjärta tänkte.

Till och med den sista kwallen wi woro tillsammans war han ännu icke omwänd, utan fortfarande samma låga warelse, men dock för-

säkrade han, att han skulle gå både i fängelse och i döden för mig.

Samma kväll förnekade han mig icke en, utan tre gånger, ehuru han wiste, att den som förnekar mig, han skall förnekas af Guds änglar.

Men ehuru han själunda war förnekad af Guds änglar, af mig och Gud fader, gick han dock ut att predika ett ewangelium, som han icke förstod, och lefwa ett lif i världen, hwilket är fjärran från det i himlarnes rike.

Så fingo då människorna ord i stället för handling och bokstaf i stället för ande.

Och ännu i denna dag lider himlarnes rike wäld.

Sedan Jesus på detta sätt talat till menigheten under flere dagar, uppmanade han den att skiljas åt under förmälan, att han nu ämnade utse tolf lärjungar af hwartdera könet, hwilka sedan skulle gå ut och sprida hans ord bland folket.

Han sade:

Desa lärjungar will jag dock icke utse bland stadens inbyggare, ty städer döda känslor och stämningar, göra lifwet konstladt och bygga altaren åt tidens gud, utan jag will taga dem bland landsbygdens söner och döttrar, som ännu hafwa omedelbarhetens friskhet, hjärtats värma och sinnets flärdlöshet.

Hwarje dag, då jag förkunnat mina ord, har jag på vägen till och från Frösöbron sam-

talat med dem, som trognast följt mig, och bland dem utväljer jag till mina lärjungar:

Petrus Persson i Flykålen, Hammerdal, och hans broder Siwert Persson i Lagmanslandet, Brunflo, Halwar Persson i Västerhus, Frösön, Hemming Pålsson i Lakawattnet, Fölinge, Tomas Torstensson i Salom, Hackås, Sundwis Esbjörnsson i Gungård, Håggenås, Jonas Jonsson i Stickja, Lit, Sten Gudfastsson i Enarswedjan, Offerdal, Mikael Mikaelsson i Ammer, Ragunda, Johannes Andersson i Tomte, Rödön, Bertil Karlsson i Swaningen, Ström, och Gunnar Falesson i Björnänge, Åre.

Sedan Jesus utvalt och kallat dessa manliga lärjungar, sade han:

När jag fordom uppträdde i världen, utsåg jag endast manliga lärjungar, men inga kvinnliga, ty då för tiden woro kvinnorna alltför bundna i wällustens trældom för att kunna blifwa mina redskap.

Men nu åter hafwa kvinnorna mer och mer afkastat detta of och blifwit andar, som se lika långt som andra. Likasom intet bestående kan uträttas utan genom folket, likaså kan intet allmänt gällande uträttas utan genom kvinnan. Fördensfull måste jag nu hafwa kvinnan med mig och utväljer därför följande kvinnliga lärjungar:

Elfa Ersdotter i Järffsand, Alanäs, Ma-

ria Hansdotter, Kättlarböle, Ulsen, Anna Bertilsdotter i Tand, Aspås, Märta Jönsdotter i Medwigge, Berg, Magda Karlsdotter i Hällsluten, Bräcke, Hanna Knutsdotter i Utanede, Fors, Stina Mikaelssdotter i Urfwesund, Hallen, Karin Pettersdotter i Ansätt, Hotagen, Eina Halfwarsdotter i Beljom, Kall, Sofia Enarsdotter i Walne, Lockne, och Ingeborg Toresdotter i Hanabacken, Öwiken.

Till desfa sina manliga och kwinliga lärjungar sade nu Jesus:

Kommen först och sist ihåg, att intet annat bewisar, att J ären mina sanna lärjungar, än kärlek, kärlek till hög och låg, till bunden och fri, fattig och rik, god och ond, ung och gammal, kärlek utan återwändo, utan wrede, utan förhåjwelse. Om J icke hysen kärlek till alla människor, alla djur, alla blomster, allt, som J möten på eder wäg, ären J ej mina lärjungar.

Kommen också ihåg, att J ej för de ord, som J förkumen till att upplysa om frälsningens wäg, eller för de handlingar, som J gören för att nå rättfärdigheten, fän inhösta någon lön eller ersättning i kroppslig form! Icke en beta bröd, icke en öresslant, ja icke ens en mun mjölk fän J mottaga för lifwets ord och kärlekens handlingar. J skolen försörja eder själfwa med edra händers werf och aldrig göra eder andliga wäg till en lefwibröds wäg.

Kommen slutligen ihåg, att J icke ären medlare till Guds rike. Jag har wisat wägen dit, och J skolen wisa den efter mig, men hwar och en skall själf gå sin wäg och rädda sin själ. Därför skolen J ej förhäfwa eder, utan weta, att J ären de minste bland de små. —

Efter det Jesus sålunda framställt hufwudinnehället af de läror han förkunnat i Judarnes land och skildrat sina öden därstädes samt utvalt lärjungar, gick han hwarje dag omkring bland folket för att skänka det ljus.

Hans lärjungar, manliga såväl som kvinnliga, följde honom i flockar, skiftande i tur och ordning, på det att han ej genom att komma med alla de närmaste skulle störa den borgerliga ordningen.

Hwad han under sin wistelse i Östersund sade och gjorde skall jag, Stefanus Eremiten, härnedan omtala för dig.

En dag gick han under tyfmad Strandgatan framåt från stationen, tills han kom till första öfvergången wid järnvägen, hwarest han

stannade. Strax därpå sade han till dem som följde honom:

Under de senare dagarne har jag mycket öfvertänkt, huru det är möjligt, att de som falla sig fristna kunna vara så lågsinnade och själfwiska, samt kommit till den slutsatsen, att de ej rätt läsa de ord och liknelser, som äro gångna ur min mun och i skrift bevarade.

Jag fruktar för, att de glömt gifwa mina liknelser en form, som passar för deras tid, och därför fatta de dem icke.

De läsa om fariseer och saduceer, konungar och wingårdsägare, höfwidsmän och publikaner, samariter och skriftlärde, men dessa ord blifwa endast ett surr i deras öron, därför att de ej omplanterat dem i samtidens närande mylla.

Tu hänga mina bud som torra vindruswor på ett fjärranlands stenröse.

Människorna förstå icke, att hwad jag sagt gäller för alla tider och för alla länder och att de endast hafwa att gifwa det samtidens dräkt för att det skall kunna uppträda på samtidens skådeplats.

Därför, om I wiljen rätt fatta mina ord, skolen I låta dem återfödas i nya former. Utbyten dem mot hwad tidens barn se och höra och kasten bort de främmande ljuden!

Talen om predikanter och präster, frono-

fogdar och kaptener, bolagspatroner och procentare, försvarslöse och högfärds lärde, och folket skall förstå eder!

Nu wrida ju alla händerna öfwer lågheterna i Juda land, då de borde gråta blodstårar öfwer uselheterna i sitt eget.

Jag will gifwa eder ett par exempel, så att I kunnen bättre förstå mig:

När jag förtalde liknelsen om konungen, som höll räkenskap med sina tjänare, skildrade jag såsom fordom skedde i Österlandet, men I skolen skildra såsom nu sker i Västerlandet.

Sägande, att en bolagsdisponent efterskänkte en skuld till sin inspektor och inspektoren en skuld till sin faktor, men att faktorn trots detta af en fattig arbetare hjärtlöst utprätsade hwad denne war honom skyldig, hwarmed I för våra tidens barn tydligt wisen, att barmhärtigheten bör sträcka sig från den störste till den minste.

Likafå, när jag talade om den rike mannen, som for utrikes och skänkte sin rikedom i olika antal pund till sina tjänare, skolen I skildra, huru mäntisforna af försynen få olika gåfwor, såsom glänsande namn, rikedom, skönhet, snille, och att hwar och en skall, när tiden är fullbordad, redowisa för hwad han fått.

Tecknen därför wärlden, såsom wärlden är, och warnen wärlden, såsom wärlden är!

Tagen samtidens färger, former och namn!
Sätten edert finger icke på ett måladt sår med
judiskt namn, utan på ett verkligt blödande sår
och en tårande frästa med namn på landets
språk samt framtagen, icke bindlar och balsam
af fränmande och falla ord, men af inboren
och varm handling!

När Jesus en dag kom till torget, dit landsbor från Frösön och Sunne infört sitt hembakade bröd och sina inkokta bär samt där fiskehandlare, slaktare och månglare utbredde sina waror till försäljning, gick han fram till fiskehandlare J. Anderssons bord, tog en af aborvarne därstädes i sin hand och sade:

Se, detta är fristendom!

Hans lärjungar sågo förwånade på honom, men han fortsatte och sade:

Se, huru fasta fiskens fjäll äro, huru klara hans ögon, huru röda hans gälar! Detta är fristendom att i allt hwad smått och lågt lifwet har wisa rätträdighet och swekflöshet.

J tron, att det är bålstort och jätteswårt att följa min lära, men detta beror därpå, att

J sen bort mot det i fjärran sig resande, himmelstormande berget och det i det oändliga bortböljande hafwet, då J borden se på stenarna framför er fot och regndropparna, som sukta edra händer.

Det är i småsakers uppfyllelse som lifsluckans förverkligande ligger. Trogen i det lilla, wänlig i tal och swar, tillmötesgående i bryderiets smågränder, ljus som en liten solstråle, känslig äfwen för den minstes rätt — om människan wore sådan, kunde hon göra det dunkla hwardagslifwet till en flödande ljuskälla.

Men J sen icke det lilla, utan drömmen endast om det bålstora. J wiljen nära Indien och frälsta Afrika, men sen ej därwid, att Hornsberg är hednist, att Östersund är påswist och att J själfwa ären ruttna ägg.

Werken i det lilla, dit eder litenhet hör! Hållen edra golf rena, edra fönster klara, edra sängkläder snygga, gifwen ett leende åt eder moder, fastän hon är eder moder, en wänlig hälsning åt eder fader, fastän han är eder fader, en god blick åt eder broder, ett deltagande ord åt eder syster, gifwen ljus, glädje och kärlek åt allt omkring eder i stället för att, såsom J nu gören, spara eder wänlighet för ett Himalaja, dit J ämnen draga, och eder kärlek för indiffa oceanen, hwarpå J tron eder en gång komma att gunga.

Lämnen det fjärran, fannen det nära är!
Då skolen J finna, att J flyttat Himalaja tätt
intill eder stuga och att J hvarje dag baden
edra fötter i indiska oceanen.

Se, därför sade jag, när jag fattade denna
friska fisk, som utan smek bjudes ut till näring
för billigt pris: detta är kristendom. Så lätt
är den samma kristendomen. Den bygger en
himlawäg af små, små kiselstenar.

Och då Jesus strag därpå mötte uppsy-
ningsmannen Klefbohm, som gransgade warorna
på torget, att ej förskända och ruttna saker
skulle utbjudas, fortsatte han:

Detta fatten J icke ännu, men jag hoppas
J skolen fatta det. Tu behöfwen J myndig-
heter för allt och i allt, myndigheter att frälsta
eder själ, att skydda eder egendom, att bewara
edert lif, att ordna edra arfsangelägenheter och
egotwister, att straffa fylleri, boleti, stöld, öfwer-
wåld och mord, att leda eder i allt.

Huru kunnan J då klaga öfwer, att J
hafwen så många myndigheter, då J själfwa
framtwingen dem? Så länge konungar och
presidenter, frigare och domare, skatteindrivare
och tullnärer, fångwaktare och hälsowårdspoli-
ser, präster och predikanter finnas, så länge är
världen försänkt i ondskan.

Men så snart J fatten och förwerfligen
den samningen, att lifwets tyngdpunkt ligger i

småsaker, hvilka sedan kunna bilda hela bergs-
kedjor, och att J med afseende på dem endast
hafwen att göra hwar man rätt, skolen J icke
mera behöfwa myndigheter af något slag.

Men klagen ej nu öfwer, att J hafwen så
många sådana! Ifall J fortgån på skrynte-
riets och orättfärdighetens wäg, skolen J snart
hafwa myndigheter äfwen för edra ögon, edra
tår och edra hår.

Under den första tiden Jesus wistades i Östersund undergingo hela staden och alla desz inwånare en märklig förändring. Alla hus glänste som i ett förklaradt ljus, alla människor fingo ett utseende af lycka och kärlek.

Mer och mer började man inse, att skrifterna borde läsas och tolkas på ett helt annat sätt än hwad förut skett.

Trots att Jesus endast återupprepade sina forna läror, kände sig dock många slagna däraf och förnummo lifasom om de druckit ett nytt win ur aldrig förr läppjad bägare.

Stor rörelse åstadkom han, då han en söndagsmiddag, medan människorna strömmade ut ur stadens kyrka, wände sig till sina lärjungar,

som omgäfwö honom, där han wandrade fram på den gamla kyrkogården, och sade:

Huru swårt hafwa ej människorna att fatta hwad jag förkunnade dem!

När befalde jag dem wäl, att de skulle hafwa präster eller kyrkor eller bönhus?

Jag bjöd mina lärjungar, som fått för intet, att ej mottaga pänningar för sina ord, att ej bära mera än en rock, ej heller skor eller staf, hwilket i Judarnes land då för tiden angaf rikedom och wärdighet, och jag befalde dem att förkunna hwilken wägen är till himlarnes rike, nämligen kärlek till Gud och nästan.

Deßlikes befalde jag dem lära de människor, som satte förtroende till mig, att icke utöfwa sin rättfärdighet i affikt, att den skulle synas, att icke gifwa allmosor så, att det blefwe kändt, att bedja i enslighet och att ej vara mångordiga i sina böner.

Och hwilka säga sig wäl nu wara mina efterföljare och lärjungar? Präster, som taga lön för sin lära, som hafwa icke en, utan fem rockar, tio par skor och tjugo stafwar, och som tro, att wägen för dem till himlarnes rike är feta tienden och god mat.

Och ehuru jag befalt, att de inga titlar och wärdigheter skola bära, falla de sig nu pastorer och kyrkoherdar och prostar och kontraktsprostar och teologie doktorer och biskopar.

Ja, de bära till och med stjärnor på sina bröst och guldors fring sina halsar — allt för att hylla mig!

Och denna massa, som kallar sig kristen, huru stoltserar den ej med sin runstycksrättfärdighet, huru trumpetar den ej ut sin ihåliga barmhärtighet, huru marktschreiar den ej med sin gudaktighet och huru hednist ordrika äro ej des böner!

Och, värst af allt, de hafwa uppbyggt kyrkor, hwarest på bestämda dagar deras gud skall tillbedjas, ehuru jag aldrig befalt detta.

Ty Gud dwäljes icke i rummet och icke i tiden. I hjärtat skall han tillbedjas, i handling skall han hyllas. Ingen tid är helig och intet rum är heligt.

Se, de skriftlärde krossade jag, och nu har deras afföda värt upp med tusentals flera hufwuden än förr!

Men jag säger eder: flyn kyrkorna, om I wiljen nalkas den Högste och beträda wägen till himlarnes rike! We eder, om, sedan eder tanke waknat, I ännu gån dit in, ty då synden I emot den helige Ande!

Men reden in eder egen själ till ett tempel, wid hwars dörr förtroendet står på wakt, hwarest kärlekens lampa ständigt brinner, handlingen är den flinke tempeltjänaren och tyfmaden

Ieder barmhärtheten fram att knäböja wid
själfuppoffringens altare.

Men flyn de skriftlärdes kyrkor, flyn dem,
ifall J wiljen rädda eder själ! —

Så talade Jesus, medan mängden ström-
made ur kyrkan.

Och sedan den tiden rådslogo prästerna om,
huru de skulle förgöra honom.

Kommo så de frivreligiöse en dag fram till Jesus, Waldenströmare och Baptister och Ansgariibröder och Metodister och hwad de alla heta, samt sade:

Tu har du sagt sanningen om statskyrkan, men håller du icke oß för dina sanna lärjungar och efterföljare?

Då swarade Jesus:

Hörden I icke, att jag, då jag nämde kyrkor, också talade om bönhus? I ären icke en bit bättre än de statskyrflige.

I Judarnes land funnos de skriftlärde, hwilka woro desamma som de statskyrflige, men desutom äfwen flockar och sekter såsom fariseerna och saduceerna.

I ären vår tids fariseer och saduceer.

J hängen eder upp på småsaker och förmenen eder därmed hafwa nått en högre sanning än de prästerlige.

Tron J, att lärosatser om Guds egenheter hafwa något värde? Hwad weten J om Gud?

Om J wattenöfen barnungar eller wurne är den himmelske fadern fullkomligt likgiltigt. Jcke är wäl watten något trolldomsmedel.

J tagen munnen full med ord och skroderen, så att fradgan walkar sig i edra mungipor, likasom J icke wisten, att Guds rike icke är ord, utan kraft.

J lären, att man skall frälsas i en wis ordning. Tron J då, att Guds råd till mänsklighetens räddning är något slags räknegåta eller balansering på ospänd lina eller amman taffspelarkonst?

Har jag icke sagt, att allt innesfattas i budet: du skall älska Gud öfwer allting och din nästa såsom dig själf?

Kunnen J wäl komma längre?

Jag har besökt edra hus och gästade edra hem samt funnit edra wäggars tänksfrister lika breda som fariseernas och edra själars inre lika skrymtande som de skrifslärdes.

J liten på, att eder så kallade tro på mig skall frälsa eder, och läggen sedan händerna i kors öfwer eder oförmågas stöte.

Men J skolen icke tro på mig, utan hysa förtroende till mig och låta förtroendets ljus lysa i handlingens lykta. J deß ställe låten J munwädrets rökelse brinna och sjungen meningslösa psalmer, lifasom om himlarnes rike skulle kunna lockas ned till eder med fager luft och ljuslig sång.

J ären själfwe blinde och blindes ledare. Högfärdens djäfwul har höljt sig i ödmjukhetens kåpa och sedan ledt eder fram på en wäg, wid hwars slut domen wäntar eder.

We eder, när J skolen dömas för edert munwäder, eder stormodighet, eder låghet, eder winningslystnad, edert skrymteri! Samnerligen hade det varit bättre för eder, om J aldrig skadat dagens ljus!

Ty medan hela världen återfallar af ondskan, hat och afund, hela jorden smutsas af elände och dränkes i brott och blod, sitten J lika de skriftlärde, lallande edra sånger och påsande i eder sjäfförgudning, utan att röra ett finger.

Gud skall ej hyllas på en wiß tid och på ett wißt rum, utan i alla tider och på alla rum, och själen skall vara ett tempel, hwars golf är belagd med kärlekens handlingsstenar och hwars rum får sitt ljus från himlarnes rike.

J fallen eder för själasörjare, fastän J

ären kroppsgödare, och I söken kwäfwä frihetens låga och själeus gudaborna kraft.

Men weten, I huggormars afföda, att straffets mått skall rågadt utdelas bland eder. —

Sedan Jesus sagt detta, började äfwen de frivreligiöse rådslå om, huru de skulle förgöra honom.

n kväll, när jag, som skrifwer detta, Stefanus Eremiten, satt uti min kammar, trädde Jesus, som jag wäntade, in till mig genom den låga dörren.

Jag skyndade emot honom samt hälsade honom kärligt och bad honom taga plats.

Sedan han beswarat min wälkomsthälsning, satte han sig ned och sade:

Jag wet, att du, trots du blifwit ensittare, följt mig hela tiden och upptecknat alla mina ord. Men hwarför har du ej förr än nu sagt människorna hwad du wet och, framför allt, hwad du minnes?

Uck, Herre, swarade jag då, jag tyckte aldrig, att tiden war fullbordad, och för öfrigt wiste jag ju, att du själf skulle komma.

Men hwad du talade om att jag skulle minnas gläder mig synnerligen, ty däraf finner jag, att du wet mig i forna tider varit Elieser, rabbinen Jochanans son, hwilken, då hans fader beröfwat honom hans kläder och stängt honom inne för att skilja honom från dig, flydde genom taket och, höljd endast i bäddens linne-duk, skyndade till dig, där du bland sofwande lärjungar kwaldes och bad om stöd från konungen i himlarnes rike.

Många hundra år hafwa förflutit sedan dess, och många människoformer har min själ under tiden tagit.

Då sade Jesus:

Jag wet hwem du war, och den kärlek jag förr hyste till dig wärdar jag ännu, men det synes mig märkligt, att du, som fordom war så lefnadslustig och kraftig, nu är ensittare med forslagda händer i knäet.

Om du wistte hwad jag genomleswat, swarade jag, skulle du icke undra. Tre gånger har jag bränts, tre gånger ihjälhungerats och tre gånger steglats. Fastän jag, filmitttggeeeuuddaaaaannnnndduurmföpö, hyste den tredje himlens ljus i tanke och wilja, har jag dock alltid behandlats som misådådare.

Har du då glömt förtroendet, kärleken och handlingen, frågade Jesus.

Nej, swarade jag, men jag wet nu, att det

finnes lika mycken godhet i lifwet som fyre i luften.

Förflara dig tydligare, uppmanade Jesus.
Då sade jag:

Förr war jag fast öfvertygad om att i fall jag tillegnade mig något af wärldens goda, så beröfwade jag en annan hans del, men om jag tillegnade mig något af himmelrikets goda, gjorde jag därmed både mig själf och andra rikare. Men nu wet jag, att det icke är så. Likasom luften, enligt hwad man säger, innehåller en femtedel fyre, likaså innehåller wärlden en femtedel godhet. Om jag tillegnar mig något af denna andliga godhet, så gör jag i stället andra onda.

Om jag tillwärer i kärlek, barmhärtighet och oegemytta, så tillwärer en annan i hat, hjärtlöshet och själfwisshet. Därför blir en god människa en ond människa och det största helgon den största misådådare.

Du har ju för öfrigt själf bekräftat detta, då du talade om profeterna, som alla tidens människor misshandlat, hudslängt och mördat för att sedan resa prunkande grafwårdar öfwer deras stoft. När profeterna blewo helgon, gjorde de tusende onda, och de onda hämnades genom att mörda helgonen. Och när dessa mördats, uppwarte på deras stoft rosor och minneswårdar såsom en afglans af det goda, som de onda

tillägnat sig genom morden. Kalla denna hyllning ett barn af förstående, erkännande eller ånger, falla den hwad du will, men den får form först efter blodsådet.

Därför dödar världen det andligen bästa och skall alltid så göra.

Då frågade Jesus:

Hwad skall man då lefwa för?

Och jag svarade:

Att blifwa måttligt god och måttligt ond, att lägga på hwardera skuldran världens we och världens wäl. Icke helgon, icke misådådare — endast människa!

Då grät Jesus:

Uck, Elieser, icke war du sådan på Olivberget, då du räckte mig tröstens win i kärlekens bägare!

Och jag störtade ned på knä framför Jesus, knäppte samman mina händer och bad:

Herre, den kalk jag druckit är så bitter, att hela mitt wäsen blifwit upplöst däraf. Fräls mig, om du kan!

Då omfamnade mig Jesus och sade:

Gud är kärleken, och kärleken är allsmäktig. När du fullt tänkt den tanken till slut och den genomandat ditt hjärta, skall du till sist gå som segrare genom en strid, som du tror wara utkämpad, men hwaraf ännu mycket återstår.

Då böjde jag mig ännu djupare och hvi-
skade ödmjukt:

Ske alltså! —

Och Jesus lämnade mig och gick ut i den
mörka natten.

23.

ill kvinnorna talade Jesus ofta om
deras kallelse:

Han sade:

Jag har förut tillkännagifwit
för eder, att världen aldrig kan winnas för
himmelriket, förrän I blifwit mina wapendragare.

Det godas makt kan ej spridas öfverallt,
såvida ej kvinnan understödjer och upprätthåller den.

Förr föraktade männen eder, och därför
gick världen icke en tumsbredd framåt mot rättfärdigheten; nu tåla de eder, och därför sniglar den sig fram, men först då I träden wid deras sida som jämbördiga systrar, kan himlen dragas ned till jorden.

Men för att warda likställda med männen

måsten J endels upplysas, endels stärkas, upplysas om den samma friheten, stärkas till att kasta eder i striden.

Ännu ären J behagsjuka, fåfänga, trätlystna, högfärdiga och hämdgiriga, men när J befriat eder från dessa blackar kring edra fötter, skolen J flyga fram mot dygdens fullkomlighet.

Då skall också eder styrka, som förr låg i ytlighet och widspelpelse, blifwa styrka i djup och styrka i sanning.

Då skolen J icke mera fråga efter rangplatser och klädesplagg, utan efter edra plikter som döttrar, systrar, makor och mödrar.

Tron dock icke, att jag will beröfwa eder den glädje J kännen öfwer naturens glans och människolifwets skönhet eller förneka eder den njutning, som ligger i skratt och dans.

Har ej Gud skapat solen och blommorna, färgernas spel, tonernas klang, barnets jublande skratt och samkwämets glädje? När han smyckat all naturen med sina härligheter, skullen också icke J få smycka eder?

När han låter fid och fällor dansa, hwarför skulle han icke då låta eder göra det?

Men ett är att njuta af finlighetens glans och nöje, ett annat att blifwa dess träl. Blömmen aldrig, att allt hwad sinne tjufar är ett sfen och att anden är det enda wäsendet!

Dragen därför ut att predika andens ewangelium, wiljans och kärlekens ewangelium! Glömmen aldrig, att den rätta kärleken har intet med kroppen att skaffa!

Först när J på detta sätt fattat eder uppgift i min tjänst, skolen J lägga hela världen för edra fötter. Och när hela världen blifwit lagd för edra fötter, skall himlarnes rike öppna sig.

J och inga andra kunnem skydda barnen, den kommande tidens stormän och storkvinnor, så att de wära upp i frisk luft och sund anda. Edra barn skola lära sig hwad barn aldrig förr fått lära: att följa profeterna, ljusbringarne, frihetstolkarne, ej att stena dem och sedan bygga prunkande minneswårdar på deras stof.

Därför litat jag till eder, ty jag wet, att utan edert arbete kan ingen allmännelig frälsning gifwas. —

Sedan Jesus sagt detta, återwände han till sin kammar och sitt arbete. —

Alla hans kwinliga lärjungar hade hört hans ord.

När han skilt sig från dem, gingo de i spridda flockar från den plats, hwarest han talat.

Medan de aflägsnade sig, hwiskade Magda Karlsdotter i Hällsluten till Ingeborg Toresdotter i Hanabacken:

Säg du, att Elsa från Järssand hade tagit på sig en grön hatt i dag?

Ja, det är försträcktligt, swarade Magda, att hon ej wet, att grönt aldrig kläder rödhåriga.

Och Hanna Knutsdotter i Utanede hwissade till Karin Pettersdotter i Ansätt:

Säg du, huru Lina i Beljom trängde sig fram före mig? En tarflig torparedotter borde wäl hafwa någon försyn för mig, som har en landstingsman till far.

Om slika ämnen talade de alla.

Jesus älskade alla, men synnerligen Petrus Persson i Flykålen och Johannes Andersson i Tomte. Dessa båda ledsagade honom nästan alltid.

Till Petrus sade han:

Försynen har redan gifvit dig det namn, som passar dig och utmärker din ställning, ty du är klippmannen, den rotfaste, som sedan jag gått hädan, skall utgöra grunden till det kommande riket.

Och Petrus slog sig för sitt bröst och be-
dyrade:

Herre, på mig kan du lita. Jag kan gå i döden för dig. Sannerligen är du ej världens ljus och Guds son.

Johannes åter kom aldrig med försäkrin-

gar. Han war högwärt och ljuslockig samt hade ett barns klara ögon och rosiga hy. Med sina blickar drack han kärlek ur Jesu wäsen.

Emellertid verkade och upplyste Jesus hwarje dag, och många människors sinnen riktades på högre uppgifter.

Många af de personer, som af undran och skräck först dragits till honom, höllo sig dock nu mera på afstånd.

En dag kommo några af dem fram till honom, och deras talman yttrade:

Vi hafwa hört dina ord och funnit dem wara wackra, men wi twifla dock på, att du är Jesus. Gör några under, på det att vårt förtroende till dig må stärkas! Skaffa lag upp i Storsjön eller låt en källa af win springa fram wid skjutbanan eller låt gattstenarna blifwa guld! Då skola wi fullt och fast tro på dig.

Då swarade Jesus:

J begären under lifasom edra förfäder utan att betänka, att under äro blott ett sken, medan jag åter will fästa edra blickar på den enda sanna verkligheten. Icke skulle wäl edra själar warda ädlare och renare, i fall J fingen layar och win och guld? Sammerligen, jag skall ej för edra ögon göra några under, ty dessa skulle endast föra eder bort från rättfärdighetens wäg.

Men du gjorde dock under i Judaland, invände en af flocken.

Ja, därtill war jag nödd och twungen, på det att de i mörker försänkta människorna skulle se, att den värld, hwari de lefde, icke war den enda och icke war den mäktigaste. Men i snart två tusen år har nu min lära förkunnats för mänskligheten. I weten, att det finnes ett annat rike än sfenets, och till detta skolen I dragas, icke genom under, utan genom förtroende.

Men wi wilja se under, widhölllo de, annars tro wi dig icke.

Åter swarade Jesus:

Förwillade, insen I icke, att inga under finnas? Ju mer människans makt tillwäyer, desz mindre skall kretsen af under blifwa. Blinda skola se, lama gå, dumbe höra och tala, döda uppwäckas, froppar gå på watten, berg försättas, men man skall dock ej falla dessa saker för under. Polerna skola alstra palmer, Afrika förändras till haf, människorna flyga med ljusets hastighet, hafwens djup torrläggas, men icke skall man falla allt detta under. Allt under är sfen, men jag will leda eder till wäsendet.

Men om wi då icke tro, att du är Jesus, invände de.

Hwad batar mig och eder en slif tro, wun-

nen på grund af under, sporde Jesus dem då. Om jag förändrade djuret jorden inför edra ögon till en silfwerhvit dimma, så skullen I därför icke komma en tumsbredd närmare himlarnes rike, äfwen om I sträckslagna föllen ned för mina fötter och bedyraden, att I trodden mig. Om ej förtroendet, tystnaden och kärleken kunna öppna edra sjäalars ögon, måsten I födas om förhända många gånger, innan I fån förstå att se.

Sedan han sagt detta, uppwärte ett mummel bland de flentrogne och de gingo alla ifrån honom.

På detta sätt förswann tiden under föredrag och samtal. Hvarje dag arbetade Jesus för sitt lifsuppehälle, men som han hade ringa kraf, stod honom god tid öfrig att werka för sin uppgift.

Än gick han in i butikerna och sade köpmännen, att de icke woro kristne, i fall de ej förde goda waror till rimligt pris, än warnade han poliserna för att vara brutala, än bad han fruarna ej glömma, att tjänsteflickorna äro deras systrar, än tillhöll han ämbets- och tjänstemän att hålla rättwisan mera wärd än winningen, än påminde han ungdomen om det skadliga i att gå syfvlös — till alla hade han marningens och kärlekens ord.

Till en början hade alla lyfnat till hans

ord, ty han war ju Jesus, den försfäste, men så småningom höjde sig mot honom spridda röster, hwilka slutligen förenade sig till ett mummel, som ljöd sålunda:

Icke kan detta wara Jesus, som snickrar möbler och går omkring, klädd i brunt wadmål? Han döf ju upp i Frostwiken? Kan hända är han därifrån, och om wi leta efter, torde wi finna, att hans far är backstugusittare och hans bröder och systrar drängar och pigor.

Stadsfolket knotade:

Hit har nu kommit en hel massa männi- skor från alla håll, men icke hafwa wi haft någon förtjänst däraf. Twärt om! De rike söka ju icke Jesus, endast de fattige, och huru har icke vår stad öfverswämmats af dem! På alla utkantsgårdar hafwa de lagt beslag, och när morgonen bräcker, strömma de in på Storgatan och Prästgatan, där de förmögne bo, skylta med sitt elände och tigga allmosor. Fattiggården Björkbacka är öfverfull, och deß underhåll kommer att i år kosta minst 10,000 kronor mera än i fjor.

Landsbor, som dragit in i staden, flagade

Nu hafwa wi kommit hit för att höra hwad Jesus själf har att förkunna, och hwad är wäl detta? Jo, att wi alla äro skriftlärde och skrymtare, fariseer och saduceer, misådådare och hedningar! Allt hwad wi förr trodde på har han

rifwit ner. I kyrkor få wi ej gå, och bönhus äro oß också förbjudna. Han will, att wi skola hysa förtroende till den Högste. Hafwa icke wi förtroende till Den, som skänker oß så rika skördar? Han anbefaller oß tystnad, lifasom om wi icke, alltsedan wi fått telefonledning, lärt oß att räkna våra ord? Han säger, att wi skola blifwa kärleksfulla. Men hafwa wi icke gift oß, och hafwa wi ej afslat barn? —

Sälunda wände sig mot Jesus en mängd motwilliga röster, som alla förenades i den förebräelsen:

Med hwilken rätt kommer wäl denne att mönstra oß? Är han wäl bättre än wi? Det säges, att han gör ganska passabla stolar, men hans bord äro som de funna. Inte skall wäl en tarflig snickare sätta sig upp mot personer, som äro tagerade för 5,000 kronors årlig inkomst och hafwa varit stadsfullmäktige sedan många år. Han ratar ju allt och finner intet godt nog.

Under det att dylika flagomål med hwarje dag wärte, glesnade skaran, som åtföljde Jesus. Då han förr knappast kunde gå gatan fram för folkmassans skull, war han nu oftast omgifwen endast af flockar af fina manliga och kvinnliga lärjungar, och folket lyfnade ej mera så ifrigt till honom som förut. Ibland stäng-

des dörrar för honom; ibland wände den han tilltalade ryggen åt honom.

Så skred tiden fram emot julen. Jesus tycktes ej märka, att hans anhängare blefwo fåtalogare, utan fortsatte att werka såsom hans fader bjudit honom.

Till julen tillfode han Gunnar Faleson att hyra ett rum för deras fest, och denne lyckades till sist bekomma salen nummer tre på Goodtemplarhuset. Där skulle de tillsammans fira Ijusets fest.

Hunnar hade till festen anskaffat allt hwad som behöfdes för att göra den julen wärdig, och när anrättningarna woro framsatta, togo Jesus och alla hans lärjungar plats.

Wid sin högra sida hade han Petrus, som han mest litade på, och på den wänstra, hjärtats sida, Johannes, som han mest älskade.

Innan han började äta, wände han sig till dem alla och sade:

J dag firas ljusets fest och därför will jag tala om ljuset.

Nu hafwen J blott ett par tre dagar som ljusets fest, men jag önskade, att J alla dagar firaden den. Ty lika litet som det finnes någon söndagsgud, lika litet finnes det något helgdagsljus.

Ljus är ej alltid ljus, ty det finnes sant ljus och falskt ljus.

Om ett ljus lyser än starkare och än swagare, så är det ett falskt ljus, ty det samma ljuset har blott en styrka.

Det lyser dag och natt, sommar och winter, i ungdom och ålderdom.

Det samma ljuset kan aldrig förminskas, lika litet som det någonsin kan förloras.

Alla människor hafwa detta ljus, men många, och alltför många, ana icke ens, att de hafwa det.

Men om ljusets närvaro icke anas, lyser det och lyser det dock icke.

Hwad wi kroppsligt känna finnes icke, och hwad wi tankligt weta finnes icke, men hwad wi ana finnes.

Men om ljuset icke anas, finnes det icke, om det också lyst upp hela stjärnhimlen, ty äfwen den finnes icke utan genom aningen.

Sålunda hafwa alla människorna ljuset, men endast de få, som ana det, besitta det.

Men för de många andra lyser i det samma ljusets ställe det falska, och det lyser i tusen färger och ännu tusen färger, så många som världen skänker det, men deß ljus må stråla huru klart som helst, är det dock falskt.

Det lyser i tankar och ord, i fåfänga och rikedom, i börd och rykte, i kraft och njutning,

men we, we dem, som tro sig wandra säkra i
 deß skimmer, enär de wandra stapplande i natt.

Den dag J sägen, att jag föddes, föddes
 icke ljuset, ehuru jag är ljuset, ty ljuset war före
 Abraham och före världen, ja det war före
 allt, som kan med ord tecknas.

Men om många människor också icke kun-
 na ana ljuset, så kunna de ana aningen om
 ljuset. Därför blef min hwad J kallen födelse-
 dag ljusets fest, men på samma gång blott en
 skuggfest.

När julens fest icke mera är skuggfest och
 aningen om ljusets aning blir aningen själf, då
 kommer jul att räcka från jul till jul.

Då skola alla wräka bort weta och wilja
 samt säga: Se, ljusets herre, nu har ljuset, som
 hwarfen blifwer swagare eller starkare, men som
 sof dubbla drömmars sömn, wafnat och lysa. —

Uck, om edra sjäalars skuldror kunde bära
 hwad jag hade att säga eder!

Uck, om edra ögon kunde se hwad mina
 ögon se!

Uck, om logos aldrig wore annat än lo-
 gos! —

Där jag är, dit kunnan J, tywärr, icke
 komma. —

Jesus tyfnade och bröt sitt bröd.

Hans ansikte lysa af den förklaring, som

han hade på frästelsens berg och wid Kidrons
bäck.

Och de märkte alla, att tystnadens ande,
som smög genom rummet, hwiskat utsägliga
ord i deras själs öron.

Nä dag på nyåret gick Jesus med sina lärjungar utåt Brunslowägen för att hwila sig från det kroppsliga arbetet och förnöja sitt sinne med åskådandet af Owiks själlen, som reste sig i silfwerhwita mantlar.

När de woro på återwägen, sade Tomas Torstensson i Salom till honom:

Herre, förlåt mig mina twiswel och låt mig uttala dem för dig!

Med mild stämma swarade då Jesus:

Tala och fråga huru mycket du önskar!

Ett twiswel stillas genom frågor.

Då sade Tomas:

Jag läser ofta ewangelierna, ty där finner jag de ord du yttrade i Judaland, och jag ser däraf, att de sammanstämma med hwad du nu

har att förkunna of. Men däri påträffas åtskilligt, som jag anser orätt. Så t. ex. säger du på ett ställe, att den som ej hatar fader och moder han är dig icke wärd. Wille du wäl någonsin, att barn skulle hata sina föräldrar?

I detta fall är ditt twiswel berättigadt, swarade Jesus. Som du wet, talade jag i Judalandet ett språk, som kallades arameiskan, men när min lära trängde fram till de grekiska kolonierna i Mindre Asien, insägo mina efterföljare, att det borde omklädas i deras landsändars tungomål, grekiskan. Men därwid skärptes wisfa uttryck och förmildrades andra. Till det förra slaget hör uttrycket "hata".

Men huru skall jag då weta, huruwida afbilden är lik urbilden, frågade åter Tomas.

Det behöfwer du icke weta, swarade Jesus. Somt är wäsentligt och somt owäsentligt. Då nu det wäsentliga finnes i afbilden, är det för din själs frälsning likgiltigt, huru det owäsentliga ter sig.

Men är då din återkomst någonting owäsentligt, sporde åter Tomas. Det står ju att läsa i ewangelierna, att detta släkte icke skall förgås, förrän allt detta skett som du förutsade om din återkomst. Men du kom ju icke tillbaka? Du steg icke ned från Sfyarne och dömde wärlden?

Huru wet du det, sporde nu Jesus.

Därför att ingen förtalt någonting om din återkomst.

Då log Jesus:

Du fåwitste, tror du wäl, att de, som då dömdes, hade kroppsliga munnar att tälja min härlighet eller stilar och papyros att stildra den?

Du kom då åter, undrade Tomas.

Jag kom åter och jag kom i himmelens härlighet, bekräftade Jesus. Men ingen af dem som sågo och dömdes kunde säga ett ord därom eller rista ett enda tecken, ty när domen kommer, finnes ej mera ordets och tecknets wärld för dem, som sett människosönens härlighet.

Han stannade ett ögonblick och riktade sina blickar på de silfverglänsande fjällen, gick därpå åter några steg och stannade än en gång, försänkt i djupa tankar, hwarpå han fortsatte, i det att han wände sig till alla sina lärjungar:

J weten helt säkert icke hwad återkomst betyder. Det finnes två slag däraf. En återkomst är maktens återkomst i härlighet, en annan är maktens återkomst i dunkel. De ögon brista, de läppar förseglas, de händer förtwina, som varit med om den förra, men de ögon lysa dunkelt, de läppar stamma, de händer famla, som varit med om den senare.

När jag kommer tillbaka i min makt's härlighet, förstummas alla ljud, när jag kom-

mer tillbaka i min matts dunkel, förvirras alla ljud.

Åter teg han en stund för att strax därpå säga:

Minnens J, att jag en gång talade om Elias, som återkommit, ehuru ingen kände honom? Han kom i dunkel.

J Kentrogne, icke weten J, att Jesaja blifwit bränd, att Kain dött i fängelse, att Salomo varit tiggare. J wandren bland kända och dock kännen J dem icke.

Och han gick under tystnad till staden och sade icke ett ord till dem under den återstående delen af dagen.

Söljande dag iakttog Jesus tystnad
och intog ej heller föda.
Hans lärjungar blefwo oroliga
därför och utsågo Tomas att
spörja honom om orsaken härtill.

Och Tomas gjorde detta.

Då bröt Jesus sin tystnad och sade:

Männens J icke, att jag talat om det stora,
som sker endast under bön och fasta?

Hafwen J icke förr märkt mig tiga? Haf-
wen J icke förr sett mig under lång tid icke föra
mat till mina läppar?

När J bedjen, viljen J nog helst som
skenlifwes män knäböja i gathörnen och när J
fasten, fasta så länge, tills människorna undra
öfwer edra kinders blekhet, men detta wisar, att
J förstån hwarcken bön eller fasta.

J fallen på knä och wriden ihop edra händer och rören edra läppar till ord, men detta är icke bön.

Många gånger har jag bedit, utan att J haft en aning därom.

Bönen är andens samband med ande. Bönen är det tysta ropet på de goda makterna. Bönen är kärlekens republik och de saligas samhälle.

Bönens ande är öfwerallt. Om J lyften på stenen, är den där, om J klyfwen trädet, hwilar den i dess kärna, om J plocken en blomma, bryten J den — den finnes i luften, i hafwet, i jorden, i stjärnorna.

Om J ropen öfwer heden, höres det långt, men om J ropen i andlig bön, når J längre än till världens ände.

Om J kunden bedja rätt, skullen J kunna lyfta jorden. Men J bedjen som kwarnar.

Likaledes fasten J som kroppar, men icke som andar. J fastan säger anden till kroppen: Jag är ande och wäsen, men du är kropp och sfen. Nu will jag wara ande, sådan jag är det.

Men när J fasten, säger kroppen: Jag är däst af för mycken mat, så att jag mår illa; därför skall jag icke äta på en tid.

Om J förstoden fastan rätt, skullen J weta, att den är andens friförklaring.

Genom fastan skiljes man från världen och skenet, ty när den verkat, kan man gå genom lyfta dörrar och värma sig wid ljus, som själen aldrig ser.

Då träder man öfver trösklar, som tår aldrig trampat, och stiger in i gemak, som fötter aldrig berört.

Då blir världen och allt hwad i världen finnes så smått och obetydligt, att själlen bli sandkorn och hafwen wattendroppar.

Men jag börjar nu twisla på, att J någonsin kommen dithän, åtminstone måsten J deförinnan gå många trappsteg, ty J synens mig ännu stå på det första.

Och det är för eder icke endast trappsteg att gå, utan trappa upp och trappa ned, brottets trappa och straffets trappa, wetandets trappa och den andliga fattigdomens trappa, det fulas trappa och det skönas.

J hafwen för mycket jord i eder. Törhända till och med eder själ är mull, och hwilken rening behöfwen J då icke!

Stören icke med edra frågor min bön och med eder oro min fasta!

Bättre wore, om J själfwe kunden bedja och fasta, men, ack, huru swårt är det icke att göra gudar af Ierkäril! —

Därpå tyfnade Jesus och gick till sitt arbete.

Men flere af hans lærjungar lämnade honom, sedan han sagt detta, och kommo icke mera tillbaka.

Jesus stod en dag på torget och betraktade människornas köpenkap, då Rafael Mikaelsson, moder till Petrus och Siwert Persöner, gick fram till honom, nek med ben och blickar och sade:

Gode Jesus, nu hafwa mina båda söner följt dig alltsedan den femtonde söndagen efter trefaldighet och ända till nu, då den fjärde söndagen efter trettondagen tillstundar.

Troget hafwa de beledsagat dig och lyfnat till dina ord för att implanta dem i sitt hjärta. Träget hafwa de också arbetat i staden för att lifnära sig, men smått har det varit med för tjänsten under vintern, och hade ej jag sändt in till dem smör och bröd och fårbogar, så hade de nog fått föra ett ynkligt lif.

Wecka efter wecka har jag väntat, att du

skulle belönat dem för deras trohet, men jag har ingenting därom förspott. Petrus har ännu ingen flocka och han önskade så gerna hafwa det, och Siwert wille nog bära en sådan där hatt, som de falla för cylinder, men den är så okristligt dyr.

Tu hade jag då icke tänkt, att du skulle skänka dem något dylikt förgängligt, utan någonting wida värdefullare. Klokor och hattar hafwa snart alla människor, men jag wille de skulle få någonting, som skilde dem från mängden.

Gode Jesus, gif dem titel af prostrar eller, om du tycker att detta är för högt, åtminstone af komministrar, så att jag finge slå det i halfen på Margret i Ope, som alltid skryter med, att hennes son studerar på prästen! Gif dem en titel och låt dem icke gå i de fula, grå wadmalskläderna, utan i långa, swarta rockar med två knapprader och desutom med hwitt i bringan!

Då wände sig Jesus till henne och swarade mildt:

Kwinna, hwad du sagt må förlåtas dig, ty du har owetande syndat. Om jag också skänkt pärlor åt swin, har jag dock ej gjort detta, sedan jag wisste hwilka wareser jag hade framför mig. Bed, att du måtte wafna!

Hwarpå han lämnade henne.

De andra lärjungarna wände sig nu mot

Petrus och Siwert, förebrående dem, att de widtalat modren att förespråka deras sak inför Jesus. Men de swuro och bedyrade, att de icke gjort detta. —

När Jesus senare gick ut med några af sina kwinliga lärjungar, som icke förut under dagen varit i hans sällskap, wände sig Elsa Ersdotter i Järssand till honom och frågade:

Får jag säga några ord till dig, Jesus?

Och Jesus swarade:

Tala!

Då sade Elsa:

Söte Jesus, då jag och mina wänimor först slöto oss till dig, tittade alla människor på oss, och wi gingo som genom en sky af beundran. Men nu, när de blifwit wana wid oss, se de sällan åt oss, och om de göra det, sker det med ett glåporð. Du måste gifwa oss något, som höjer vårt anseende! Många af mina bekanta hafwa blifwit sjukföterskor bara för den lilla hwita, weckade mössan, som klär dem så wäl. Skulle ej du kunna skänka oss någonting liknande? Tänk på frälsningsarmeen, huru bra den lyckats! Låt de mörka af oss få bära röda hättor med guldpaljetter och de ljusa af oss blå hättor med silfwerpaljetter och så en spetsflöja kring arlarna och en bred garnering kring kjolen! Då skall folket åter betrakta oss, och wi skola som förut gå genom en sky af beundran!

Då lyste stora tårar i Jesu ögon och han
sade:

Arma kvinna, huru långt är du icke från
himlarnes rike!

Och han gick bort ifrån dem alla ensam
ut i natten.

en lösaktiga kwinna, hwars ena rum Jesus hade hyrt, bodde ännu kwar i det yttre rummet, men förde ej numera samma lif som förut.

Hon hette Ingeborg Strand, men kallades af folket för "lyckans stjärna", hwarför, wisste ingen, allraminst hon själf, ty lyckan hade aldrig fringsstrålat hennes lif, ej heller hade hon gjort andra lyckliga.

Alltsedan Jesus kommit för att bo hos henne, hade hon lagt bort att krusa sin lugg, att bära röda hattar och korta kjolar samt att gå ut och drifwa på gatorna från mörkrets inbrott ända tills hon fångat någon man.

Nu war hennes hår raft, hennes dräkt swart, hennes wäsen stilla.

Förut war hon ful, trots det att hon pyntade ut sig; nu åter war hon nästan wacker.

Och dock icke på wanligt sätt, ty dragen woro grofwa och hyn skroflig.

Men ur hennes små, grå ögon lyste nu någonting, som aldrig förut spårats där. Det war en gnista, som snart blef en låga och till sist lik en gloria, hwilken bredde öfwer hennes drag ett oförklarligt skimmer. Och ju mera skimmeret breddes ut, des renare och skönare syntes hennes drag blifwa. Det föreföll, som om en inre makt wore sysselfatt med att mejsla om hennes gestalt till en Guds moders bild.

Hon hade nu skaffat sig arbete och satt hela dagarna wid sin symaskin utom då hon städade åt Jesus och lagade hans mat, hwilket han på hennes ödmjuka bön tillstadt henne.

En kväll, när Jesus satt ensam, trädde hon in till honom, men stannade twefande wid dörren.

Herre, hwissfede hon blygt, får jag tala en liten stund med dig.

Sitt ned, min syster, sade Jesus med sin smekande warma röst.

Ingeborg sjönk ned på en stol och sade: Alltsedan du kom till mig, Jesus, har hela mitt wäsen förändrats. Jag har återwunnit mitt hjärta och fått nya tankar, som jag nu

will anförtro dig. Jag bär på en skuld, men jag wet icke, om det är min egen.

Tala, min syster, uppmuntrade Jesus.

Mina föräldrar woro mycket fattiga, fortsatte nu Ingeborg. Min fader war drinkare och min moder lösaktig. Stugan war full med barn, som wärte upp under halffwält. Aldrig hördes i hemmet ett enda godt ord, aldrig kom någon kärleksfullt öf till mötes och hjälpte öf finna dygdens stig. Hwad under då, att jag blef den jag blef? Är wäl detta min skuld?

Wisste du af ett bättre lif, frågade Jesus.

Nej, herre, huru skulle jag wäl kunna weta någonting därom, då ingen sagt mig ljufets ord och ingen wisat mig en skymt af kärlek?

Du måste hafwa syndat i ett förgånget lif, estersom din själ föddes om i ett sligt elände, upplyste henne Jesus. Men att ingen wisade dig den rätta wägen, war ej din skuld. Därwid är det ej du som syndat, utan samhället, som syndat i dig.

Och allt som jag brutit skall warda mig förlåtet?

Allt!

Och i dina fotspår kan jag följa dig in i en högre värld?

Ja, sannerligen säger jag dig, du kan följa mig icke blott in i en högre värld, utan ända in i paradiset ängder, bekräftade Jesus. Och

du skall följa mig närmare än alla de, som fått tidens största gåfwor och alltid varit otadliga i sitt yttre uppförande, men aldrig sträckt ut ett finger för att rädda en wacklande broder eller en fallen syster. Alla, hwilka burit wärldens wäl som smycken på sin stolta hjesa, skola en gång återgälda det, och alla, som burit wärldens we på sina tyngda skuldror, skola en gång få ersättning därför.

Och du skämmes då icke öfwer att hafwa mig till din tjänarinna, frågade nu Ingeborg med tindrande ögon.

Nej, twärtom, jag är glad däröfwer, swarade Jesus mildt. Om ej det renaste med kärlek omfattar det smutsigaste, skall världen aldrig blifwa frälst. —

När "lyckans stjärna" dagen därpå gick bort med det arbete hon sytt färdigt, hwiskade folket kring henne: Se, huru skön 'lyckans stjärna' blifwit!

Hesus hade för sed att ibland i några af sina lärjungars sällskap gå öfwer Frösöbron, följa vägen till wänster och stiga upp på Öneberget, hwarifrån en wid utsikt erbjuder sig. Un gick han dit bittida om morgonen, då solen förgylde österns skyar, än wid middagstiden, då den klara dagern lyste öfwer wida snöfält och dunkla skogar, än på kvällen, ja, ibland under natten, då stjärnorna tindrade eller norrskenet flammade.

En middag, då han satt på Öneberget, wände han sig till sina lärjungar och sade:

Helt säkert hafwen J undrat, hwarför jag tid efter annan begifwer mig hit ut för att under tygnad sitta bland susfande granar och se ut öfwer nejden.

Törhända hafwen J trott, att jag bedit,

törhända att jag grubblat, men jag har gjort intetdera. För länge sedan skulle jag sagt eder hwad som i desfa stunder rört sig inom mig, men jag har förstått, att J ännu ej skullen kunna fatta mina ord.

Men när jag nu ser den drömmande och dock soliga glansen i edra ögon och den stilla friden i edra drag, tror jag tiden wara inne att låta eder weta hwad jag känner.

Han tystnade för en stund, men fortsatte, sedan han sammat landskapet i en enda, lång blick:

Allt hwad J här sen är sken, men ett skönt sken. Allt hwad J här sen är strid, men det är dock en skenbar frid. Allt hwad J här sen finnes blott genom oß, men det har dock makt jämte oß.

Till skenet höra rummet och tiden, men ju vidare rummet och tiden äro, desß friare är deras skapare, anden. Men människorna göra rummet trångt och tiden kort, när de hupa sig samman i hus, byar, köpingar och städer.

De glömma därwid, att ju mera de hupa sig samman, desß ofriare blifwa de. Och ju ofriare de blifwa, desß mera världsträlbundna blifwa de. J wida widder begås sällan brott.

Men naturen är befriaren, ty rummet och tiden äro där oändliga. När slutar skogen, om ej för att åter börja? När begränsas hafwet,

om ej för att widtaga till nyes? Hwar satten
 I strankor för luften? Huru långt flögen I,
 när eder blick mötte stjärnluset? Hafwen I synat
 bjälkarna i fästets tak?

Äfwen tiden är oändlig, när I försjunken
 i betraktande af naturen. Om I sen på, huru
 en myra arbetar, weten I, om I syflat där-
 med en minut eller en ewighet? När en fjäril
 flyger öfwer en äng, männe ej då en stor del
 af hela hans lif ätgår? Och när trollsländan
 leker, weten I, att hela hennes lif warar en
 solig dag, som för henne innefattar årtionden.

Om I betrakten naturen närmare, skolen
 I finna, att hon är en månghöfudad drake, som
 äter sig själf, död, som blifwer lif, och lif som
 blifwer död, en förgängelse, som är förnyelse.
 Intet är bundet, men allt är fritt.

Allt öfwergår i allt. Om I tagen i en
 sten, rören I wid en stjärna, om I bryten en
 blomma, fån I en hälsning från hafwet, om
 I hwilen på mossa, gungen I på eter, om
 I läppjen på dagg, dricken I ljus.

I binden, men naturen löser. I förord-
 nen, men naturen upphäfwer. I wändens öfwer
 rätt och orätt, men naturen är enwäldshärskare,
 allbestämmare. Därför, om I wiljen blifwa fria
 från husens, byarnes, köpingarnes och städernas
 slafweri, så flyn till naturen!

Människorna hafwa gjort rummet trångt och tiden kort. Däraf födas brotten.

Men i naturen kunnen J dricka oändligt rum och oändlig tid, och om J där utsträcken edra armar än så långt, kunnen J ändock ej nå wäggen, som skapar hinder och skapar brott.

Därför njuter jag af att betrakta naturen och att dwäljas i des sköte. Wisserligen är den ett sken, ty des wäsen är andar, men wi njuta af den blott som sken. Först i den fjärde himlen se wi den som wäsen, som andar, men då hwarken njuta eller lida wi. —

Och i en lång blick af drömmande frid fannade Jesus åter sjöns wida snöfält, den blånande himlen och de dunkla skogarna.

n dag, när Jesus gick på sjötorget och glädde sitt öga åt det klara solljuset, som flödade ut öfver Storsjöns islagda våg och Frösöns vida sluttningar, gick fackföreningarnas ordförande, sträddaregesällen Albert Eriksson, fram till honom och frågade:

Säg mig, Jesus, gillar du icke vår sträfwan att ernå åtta timmars arbetsdag?

Jesus wände sig till honom och swarade:

Djupare måsten I se frågan, ifall I viljen winna seger. Jag will säga dig sanningen, ifall du will lyfna till den.

Då böjde sig sträddaregesällen Eriksson inför honom och sade:

Jag tackar dig därför och skall med upp-

märksamhet lyfna till hwarje ord, som kommer ur din mun.

Då sade Jesus:

Eikasom man skall gifwa Cæsar hwad Cæsar tillhör och Gud hwad Gud tillhör, lika så skall man gifwa kroppen hwad kroppen tillhör och själen hwad själen tillhör.

J tron, att det är endast kroppen, som har sinnen och lemmar, mun och mage, hjärna och hjärta. Men J faren will.

Själen har samma organer som kroppen. Den fryser och swettas, den hungrar och törstar, den tänker och den känner på själigt sätt.

Därför att människorna icke weta detta, fatta de kroppen som det hufwudsakligaste, men enär själen icke kan tillbakahållas, tränger den sig ändock fram.

Men då J alla ären fångade i världens band, blifwen J likwäl, ware sig J arbeten med kroppen eller själen, trälar.

Därför arbeta somliga dag ut och dag in med kroppen och blifwa utarbetade, andra dag ut och dag in med själen och blifwa förslöade.

Om J förstoden att gifwa Cæsar hwad Cæsar tillhör och Gud hwad Gud tillhör, skulden J också förstå att gifwa kroppen och själen hwad dem båda hwar för sig tillhör.

Men nu uppfostren J edra barn antingen till kroppsträlar eller själsträlar.

I resen en öfwerstiglig mur mellan människorna och sägen: här går gränsen mellan edra släkten, då I i stället borden säga: förenen eder och blifwen grofarbetare-tänfare, skomakare-profesorer, jordbrukare-wetenskapsmän!

Nu hafwa alla människor själ och kropp, men huru sköta de wäl om dem! En har sin själs hjärna fullproppad med själiska tankar, medan hans kropps hjärna saknar blod, en annan göder sin själs mage med tankens alla närande läckerheter, medan hans kropps mage förtwinar, en tredje förstår att skickligt använda sin kropps händer, men har aldrig rört ett enda andligt finger, och på lifnande sätt te sig alla människor på jordens hela rund.

Hos somliga rister den förnekade själen på sig, och då födas brott, hos andra rister den förnekade kroppen på sig och då födes wanfinne. I brott och wanfinne förenar sig förirrelsen.

Edert kraf är endast ett steg af en trappa, hwars hela windning I ännu ej sett, men som heter: kroppens och själs lika omhuldning.

Nu åter föder världen kroppar, som krypa utester jorden, och själar, som flyga bland de tomma molnen. Men när den fått kroppar, som äro själar, och själar, som äro kroppar, då komma människorna in i den första himmelen.

Huru skolen wäl J, fattiga arbetare, som trälen från morgonens gryning ända in i den mörka natten, kunna finna eder själ, och om J icke kunnen finna eder själ, huru mycket mindre kunnen J då finna anden, hwarur kropp och själ stiga som skum från det oändliga hafwets bölja?

Men med hot och hat och brott kunnen J icke winna eder frihet, endast genom kärlek. J skolen gå genom frihet till frihet. Och när J wunnit friheten, skolen J än ytterligare lära eder, att världen blott är ett sten.

Djäfswulen är stenets, är världens herre, men Gud är allts herre, alltså äfwen stenets och djäfswulens. Detta skolen J se, när J kommen in i den andra himmelen. —

Jesus tyfnade, och skraddaregesällen Albert Eriksfson tackade, bugade sig djupt samt aflägsnade sig.

Id tiden för Jesu wistelse i Östersund bodde därstädes en mäktig rik man. Han skötte en obetydlig plats, men hade genom en oerhörd sni-kenhet i förening med åtskilliga lyckliga affärsdrag förwärfwat många tusen kronor.

Hans dräkt war sliten, hans drag hårda, hans hållning stel. Aldrig flög ett leende öfwer hans läppar, aldrig glänste hans öga af glädje, aldrig samtalade han förtroligt med någon.

Det sadet, att han ockrade, men detta skadade icke hans sociala anseende. Twärt om hjälfsade alla människor wördnadsfullt på honom.

Det sadet också, att han alla kwällar satt ensam i sitt tarfliga rum och då hade för sig sin käraste ssysfösetning: att bläddra i rewerfer,

syna aktiebref och räkna efter, huru mycket han skulle få i utdelning för sina kuponger.

Alla människor blefwo förwånade, när de en dag sågo honom lyfna till hwad Jesus sade, och deras förwåning tillwårte, när de funno, att han alltjämt fortsatte att följa honom.

Hans utseende blef också förändradt. Hans dräkt såg ej mer så owårdad ut, hans drag mjuknade och hans hållning fick ett uttryck af värma.

En kväll, när Jesus satt ensam i sin kammare, trädde han in till honom, men stannade ödmjukt wid dörren, sedan han hälsat.

Jesus sade:

Stig fram, min käre, sätt dig här wid min sida och säg mig hwad du bär på ditt hjärta!

Men den rike mannen stod fortfarande ödmjukt wid dörren och hwiskade:

Uck, herre, säg mig, huru jag skall få ett nytt lif?

Då swarade Jesus:

Älska Gud öfwer allting och din nästa såsom dig själf!

Därtill sträfwar jag nu, swarade han stilla, men jag wille, att detta nya lif skulle warda ett fullkomligt lif.

Då sade Jesus, som såg hwilken han war:

Sälj allt hwad du äger och gif till de fattige!

Ja, Herre, sade den rike mannen åter. Jag visste förut, att du skulle säga så. Därför har jag nu sålt allt hwad jag äger och skall gifwa det till de fattige.

Jesu ansikte lystes upp af ett förklaradt skimmer. Han tryckte den rikes hand och sade:

Salig är du, och salig skall du blifwa!
Guds frid ware med dig!

Under glädjetårar gick den rike bort och fullgjorde hwad han lofwat.

Några weckor därefter stod han ånyo inför Jesus och sade:

Herre, jag är åter rik. En aflägsen släkting har dött, och jag har af honom ärft en ännu större förmögenhet än den jag förr ägde.

Will du icke gifwa äfwen den till de fattige, sporde Jesus.

Jo, mästare, men den jag förr skänkte bort hade ingen wälsignelse med sig. Jag skiftade den i lika delar mellan de tio fattigaste i staden, men alla gingo under i utswäfningar och nesligheter, sedan de fått mitt guld.

Och du är nu icke alls fästad wid guldet, sporde Jesus.

Nej, icke det ringaste, bekräftade den åter rike.

Då är du pröfwad tillräckligt, sade Jesus. Wet då, att det finnes två sätt att äga guld: det ena är att äga det blott för sig och sina

anhöriga, och detta medför förbannelse ända in i tredje och fjärde led; det andra är att äga det för andra, att vara de fattiges förmyndare, de förtrycktes understödjare, de swages ledare, och detta medför wälsignelse. I det förra fallet blifwer guldet besudladt och bringar ofärd, i det senare fallet blifwer det renadt och kan bringa lycka. Endast den, som älskar Gud öfwer allting och sin nästa som sig själf, kan blifwa den rätte förwaltare. Därför, du pröfwade och bepröfwade, sköt ditt guld, såsom om du wore direktör i Guds sparbank! —

Och den åter rike, men i anden fattige, gick ut från Jesus med salighet i sitt hjärta och gaf med kärlek sitt guld till deras räddning, som nöden frästade att beträda brottets väg.

När månen en februarinatt stod skinnande klar på fästet, gick Jesus med sina lärjungar ut till Öneberget och satte sig där för att beskåda naturens under.

Länge satt han tyst, men så öppnade han sin mun och frågade lärjungarna:

Har ingen af eder sett allt detta förut?

Med en mun svarade de alla jakande härtill.

J förstår mig icke, fortsatte nu Jesus. Jag menade med min fråga, huruvida ej någon af eder sett detta en gång förut, innan eder själ tagit den form, som den nu har.

Alla tego.

Om J icke minnens det, anen J det kanhända?

Endast Tomas svarade:

När du nu säger detta, minnes jag, att jag haft dylika aningar. Jag har sett och hört saker, som jag sett och hört i ett annat lif.

Du skulle icke wara twiflare, så wida du ej gjorde detta. Twiflarne äro barn af många världar, sade nu Jesus.

Han tyfnade och såg ut öfwer nejden, som war höljd i en mantel af silfwerh Witt ljus och djupa slagsfuggor. Hans ansikte lyste hwitare än månens strålar.

Därpå fortsatte han:

Allt som har kropp på denna jord skall hafwa det åter minst en gång, och många hafwa haft det hundra gånger. Men människorna fatta icke detta, utan tro, att det finnes endast ett lif, likasom de tro, att det finnes endast ett helwete och ett himmelrike.

Därför blifwer lifwet för dem så splittradt och falskt. Men kunde de se wägswallets stiftningar, skulle de också inse, att alla stiftningar bero af hwarandra och än mer att wägen beror af hafwet.

Då skulle det blifwa klart för dem, att hwad de kalla orättwisa är rättwisa, att olycka är straff och kwal wedergällning. Då skulle de se, att hwad de förbrutit för två tusen år tillbaka i Judarnes land det skola de nu gälda

i Östersund. J tycken tiden wara lång, men för Guds rättwisa finnes ingen tid.

Så länkar sig då allt samman, ehuru J icke anen det, och straffet drabbar med lika kraft som brottet. Den brutne tiggare J gifwen en allmosa war en gång den grymme Darius, den fwimma, som hwilar på sin halmbädd i fattigstugan, war en gång den omärligt rika, men hjärtlösa drottningen af Saba, och den utswäfwande ynglingen, som går under i sina förwillelser, war en gång den öfwermodige Eran, Suthelahs son.

Och dock ligga mellan då och nu tusen världar med samma wedergällning. Själarna hafwa wandrat lika mycket upp som ned i samma frets, tills de antingen förwiskas att brännas ned för nya skördar eller spira härligt upp i en himmels loft.

Om människorna wisste, huru allt wäges på en wäg och att de wäga sig själfwa, då de wäga andra, huru förändrade skulle icke deras wägar och wägar warda!

Tu åter äro de hårda mot den dagakarl, som en gång war deras fader, föra hjärtlöst ur huset den tjänsteficka, som en gång war deras moder, låta gatpojken, som en gång war deras broder, räddningslöst blifwa tjuf och mördare, samt låta kypfets barn, som en gång war

deras syster, sjunka ned till ett utfanternas skarn.

Uck, om de kunde se länkarna och knyta dem samman med den goda wiljan, förtroendets och kärlekens wilja, huru skulle ej då kedjan glänsa kring Gud Faders ännel

Då skulle de wisserligen ännu hafwa många himlar och många världar, men då ingen dädanester med wilja läte ware sig sin egen eller andras själar taga skada, skulle helwetena uppslukas.

Då skulle de icke mera arbeta för egen winning och egen ära, eget rykte och egen njutning, egna anförwanter och egna wänner, utan fanna såsom fäder och mödrar, bröder och systrar alla de som göra Guds wilja hwilken är i himlarne och desutom söka draga alla, som renats i helwetena, upp till ljuset. —

Jesus tytmade.

Då sade Tomas:

Så talade du aldrig i Judarnes land.

Jesus swarade: Om ännu åtskilligt är fördoldt hwad jag där sade, har dock icke ett ord däraf förlorats. Allt skall komma i dagen samt tolkas och stärkas och allt fördoldt skall blifwa uppenbaradt, wore det också skatterna under Sichems ek och Hadad Esras tjänares gyllne sköldar. —

Åter tyfnade han och såg ut öfwer nejden,
som war höljd i en mantel af silfwerhwitt ljus
och djupa slagssuggor.

Hans ansikte lyste hwitare än månens strålar.

edan ljusets son sädde, war mörkrets
son ej heller syglolös.

När det goda ökar, ökar också
det onda.

Många hade kommit till Östersund för att
lyfna till den fordom kersfästes ord, styrkt sina
själar, wändt tillbaka till sin bygd och börjat
verka för det nya riket.

Men bakom hwarje hwit själ gick en mörk
skugga, som blef allt större, ju större själen blef.

Och i bygderna spreds ljuset, men med
ljuset mörkret.

Den makt, som världens tanke aldrig ut-
grundar, tidens gud, den, som nu härskar i alla
länder, reste sig på sin tron och gaf sina befall-
ningar i människornas hjärtan.

Striden blef wäldig, ty kärlek stod emot

hat, barmhärtighet mot hårdhet, själfuppoffring mot winning, sanning mot lögn.

Men världens gud känner sin makt och sina medel. Han framtog sin trolspegel, som skapar wrångbilder, och höll den för människornas ansikten.

Och människorna ropade:

Se, nu skönja wi de rätta bilderna af hwad vår tanke welat förverkliga! Låtom oß nu skapa om hela världen efter de föredömen tidens gud skänkt oß!

Därpå togo de Jesu ord, som de lyfnat till, och wrede dem, så att de kunde passa med tids gudens wrångbilder.

Men deras verk blef endast skenverk, ty då allt förut war förwridet, läto de det förblifwa förwridet, men skänkte det endast andra namn för att därmed bedraga sina sinnen.

Kyrkorna och bönhusen stodo kwar, prästerna och predikanterna behöllos, skrymteriet frodades och själfwissheten fräsfade som förut, men sedan allt döpts med nya namn, sade tidens barn:

Se, nu har himlarnes rike kommit till oß!

Men när wrångbildernas nya namnstämpling fullbordats, började de fattiga och förtryckta knorra, ty, ehuru de själfwa icke fattade wrångbilderna annorlunda än de öfriga, funno de dock snart, att de icke behärskade mera af

wärlden än förut, och det war just efter denna
makt de trängtade.

De knotade sins emellan:

Nu har Jesus kommit och med egen mun
förklarar sin egen lära, men icke hafwa wi där-
för fått det bättre. Äro våra boningar rymli-
gare, vår mat rikligare, våra kläder dyrbarare?
Om de yttersta skola warda de främsta, hwar-
för hafwa då icke wi blifwit konungar eller åt-
minstone landshöfdingar? Nej, låtom oss för-
enas för att tillkämpa oss hwad han lofwat,
skulle wi än därpå spilla våra lif!

Förgäfwes sökte världens rika och mäktiga
bemöta skarornas knot och lugna deras miß-
nöje. Förgäfwes sökte de intala dem, att allt
war förändradt mot förr, ty skarorna sågo fort-
farande blott sitt eget elände. Om allt blef wid
hwad det war, ehuru det förändrat namn, icke
blef wäl därför världen drägligare för dem?

Då Jesus wunnit tio själar, hade han
gjort tusen mißnöjda, och dessa smögo nu fram,
kräfwande himlarnes rike, hwilket de icke hade
makt att fatta wara något annat än världens
rike.

Som en wäldig swellwäg af hat mot allt
bestående böljade denna stämning från Öster-
sund och allt vidare ut öfwer landet.

Till en början gled den ut som ett flyende
skum, hwilket här och där stänker brännande

droppar, men med hwarje dag som gick nådde den allt större djup och fasthet.

Skummet blef wåg, wågen blef swell, swallet blef sjö, sjön blef haf.

Och hafwet mörknade och wärte. Det reste sig som en swart wägg wid himlaranden. De flesta sågo det ej, men några, som woro framfynta, skönde desß makt och bäfwade för desß styrka.

Och ur hafwet, den mörka, höga, hotande wallen wid himlaranden, som så få sågo, ehuru det fans, trängde en fäsansfull stämman, som med hwarje dag wann allt större styrka och ropade med allt större kraft:

Gif oss himlarnes rike! Gif oss — wärlden!

Jesus lyfnade till det hotande vågswallet, hwilket också hans lärjungar hörde. En dag sade Johannes till honom:

Storm är i annalkande. Huru många skola ej dränkas i desß böljor!

Då wände sig Jesus till sina lärjungar och sade:

J weten ju, att jag är kommen att sända frid genom strid. Den eld jag upptändt skall icke släckas hwarken i detta eller det tillkommande lifwet. Så länge kropp binder själ, medan anden är fri, skall striden wara.

Då skyndade Petrus fram, föll på knä och utropade:

Min Herre och min Gud, du, som har

makten och godheten, kan bjuda striden upp-
höra!

Mörker lade sig öfver Jesu drag, och han
sade strängt till Petrus:

Stig upp och hylla mig icke med knäfall!
En har makten och en har godheten, men denne
ende är icke jag.

Men Petrus låg fortfarande på knä och
sade:

Du har dock så mycken makt och så myc-
ken godhet, att du kan belöna oss. Stormen är
nära. Se, vi hafwa öfvergifwit allt och följt
dig! Hwad skola wi då få?

Då sade Jesus, medan stora tårar glänste
i hans ögon:

Stig upp, Petrus, du är icke värdig att
ligga på knä för mig!

Petrus reste sig, men frågade åter:

Herre, har du ingenting att gifwa oss, då
wi öfvergifwit allt och följt dig?

Tu strömmade tårarne ned för Jesu kinder,
när han wände sig till sina lärjungar och sade:

Uck, ären I ännu världens barn, ehuru
ljuset och sanningen så länge lyst öfver eder
wäg? Weten I icke, att för den som följer
mig såsom han bör följa människans son, är
det icke mera fråga om att få, men att gifwa?

Då inföll Tomas:

Men du har wittnat om din makt och din

härlichkeit. Hwarför gifwer du icke oß någonting af din makt och din härlichkeit?

Åter swarade Jesus:

J weten icke hwad det menas med att wittna. Där af finnas två slag: att wittna om sitt eget jag såsom stort och att wittna om hwad Gud skänkt jaget såsom stort. Det förra vittnesmålet är falskt, och skulle jag så hafwa wittnat om mig själf, så wore jag ej wärd att leda edra steg. Men jag har alltid wittnat endast om det stora, som min Fader gifwit mig, och därför har jag wittnat endast om min Fader.

Hwarje ljusets son är lik en konstnär, som skapar sköna afbilder. Urbilderna har han aldrig skapat, och aftar han sin hand och sitt öga, sitt eget jag, högt, så är han ingen ljusets son och ingen konstnär. Men J hafwen gjort såsom fördunklade människosjälur så ofta göra: J hafwen trott, att då konstnären älskade sitt eget werk, älskade han sitt eget jag, och att ljusets son, då han wittnade om makten och härligheten, wittnade om sin makt och sin härlichkeit.

Petrus upprepade då åter:

Så har du då ingen makt och ingen härlichkeit att gifwa oß?

Jesus war blek som en död, och hans ögon syntes slocknade, när han hwiskade till lärjungarna:

Kallen J detta för intet att hafwa blifwit

wisade wägen till himlarnes rike? Är det ej
 makt att kunna betwinga den bedrägliga wärld-
 den samt lefwa i dess glans såsom om I icke lef-
 den däri? Är det ej härlighet att känna sin ande
 obunden af allt lågt och nedrigt samt färdig att
 lyfta wingen upp mot högre wärldar och rikare
 himlar? O, har jag då fastat bort mina pär-
 lor, har jag då fördunklat mitt ljus, har jag
 beröfwat mitt salt dess sälta! Hwad sätten I
 wäl nu mot stormen? Hwilken mur resen I
 mot tidens swell? Hwilken kraft ämnen I ställa
 mot orkanen? Den strid jag wille sända war
 ej blodig strid, utan andlig, men edra tankar
 äro sådana, att ehuru I weten, att den som
 drager swärd, skall förgås under swärd, wiljen
 I kroppsligen strida och kroppsligen belönas. —
 Och Jesus lämnade dem samt bad och
 fastade.

Mär månaden Mars kommit med klarare himmel och warmare sol, gladdes sig Ijusets son åt Iuset samt gick ofta ut med sina lärjungar för att njuta af naturens frihet och skönhet.

En dag kom han fram till Eugnwik och satte sig nere wid sjöstranden. Isen låg ännu obruten, och Åresfutan reste sig helhvit borta i fjärran.

Hans lärjungar togo plats omkring honom, bidande stilla, ty de anade, att han wille säga någonting.

Snart bröt Jesus tystnaden och sade:

Allt går ut därpå, att människorna skola lära sig skilja mellan det förgängliga och det ewiga. Det förgängliga skänker timlig glädje

och timlig sorg, men det ewiga skänker endast ewig glädje.

All timlig glädje och all timlig sorg äro betydelselösa för den, som wet, att de båda äro sken, men för människorna, som äro okunniga därom, ter sig deras glädje himmelshög och deras sorg hålstor.

Därför blifwa också människorna det förgängligas trålar och lägga sin nacke under dess of samt njuta af bedrägerier och lida af dimmor.

Ty hwad är guld annat än ett på ett wißt sätt skimrande något, rykte annat än döende röster, ära annat än doftande lust, skönhet annat än ruttnande stoft, wällust annat än plåsans förridare? Hwad är det ändliga annat än strålar från en spegel, som själf får ljus från ett falskt ljus?

Men wid detta fåfängliga fedja människorna sina själar och hysa glädje, som icke är glädje, och sorg, som icke är sorg.

De skratta och gråta åt hwad som icke finnes, men medan de göra detta, taga de en skada till sin själ, som alla världars lust och rikedom icke kunna ersätta.

Ty medan de lefwa i skenet, göra de också sina själar till sken så mycket i deras makt står, tills de frympa ihop till flämtande ljus i en nedmörkt håla.

Den rike räknar sitt guld, tills hans händer blifwa roffågelsflor, den ryktbare blifwer så mån om att höra sitt namn, att han får åsneöron, den ärelystne sträfwar så efter framgång, att han blir apryggig, den skönhetsstoltserande blickar så ihärdigt efter hyllning, att hon får fattögon, och wällusten njuter så länge, tills den blifwer luden som ett wilddjur.

Och se, själarne blifwa lika fropparna! Roffågelsförfeddade, åsneörade, apryggiga, fattögda och ludna själar träda fram öfwer allt! De glida allt mer och mer tillbaka, tills människofroppen blifwer dem för ädel, hwarpå de återfödas i djurfropp.

Huru mycket ädelt förstörde de icke, medan de gjorde sig till förgänglighetens slafwar! Och huru dyrt få de ej böta därför! Om J wäl betrakten djurens ögon, skolen J se skimret af en dag, som först långsamt skall klarna.

Men om människorna fästade sig wid det ewiga, skulle deras glädje blifwa ewig. Wisserligen skulle de lefwa i det timliga, behärska guldet, le åt ryktet, förakta världens ära, beundra skönheten, endast om den är det godas afglans, och njuta njutningen som sten, men dock hylla det ewiga framför allt och öfwer allt.

Då skulle de heller aldrig taga skada till sin själ, utan låta dess ljus sprida sig allt star-

fare, tills den förklarade hela kroppen och gjorde den till ljusets genomskinliga lykta. Och när de wäl kommit dit, då blifwer deras förr bundna själ en fri ande, som förenar sig med änglarnes härskaror i högre rymder.

Jag sade, att i det ewiga finnes endast glädje, ty hwaröfwer skulle det wäl kunna förja? Det står ju fritt gent emot allt, som föder missnöje, bekymmer, kwal och förtwislan. Det genomskådar och behärskar stenet.

Därför, förakten stenet, medan J estertraften det ewiga! Lefwen som människor, hwilka skola blifwa änglar! —

Jesus tystnade. Han slöt sina ögon, och hans lärjungar tyckte sig se, huru osinliga wingar släktade ut från hans skuldror och sedan höljde omkring hans gestalt likasom för att afskilja hans bedjande ande från all beröring med den bedrägliga världen.

På återvägen från Lugnwik gick Jesus in på den nya kyrkogården samt besfådade grafwårdarna därstädes. Hans lärjungar följde honom under tystnad.

Där reste sig wäldiga stenar med förgyllda kors, omhågnade af tjocka järnkettingar. När Jesus kom till den största af dem, stannade han, log wemodigt och sade:

Om fränder och wänner så wårdat om sina fränders och wänners själar här i lifwet som de nu wårda deras stoft, huru många flera själar skulle då ej blifwit frälsta!

Därpå tog han plats wid en wård och fortsatte:

Här, i de dödas stad, lyfter det mig att tala till eder om wärlden.

När jag drog bort från Judaland för att i den inre kretsen deltaga i änglarnes bön, anade jag för wisso, att många, som sade sig vara krisiter, men woro antikrisiter, skulle uppträda i världen, och att många, som sade sig vara profeter, men woro falska profeter, skulle draga fram genom tidens rymd.

Jag wisste också, att förmedlaren skulle komma gång på gång, och han har äfwen gjort det, ehuru ingen människa har att berätta någonting därom.

Men, ack, aldrig trodde jag, att de falske krisiter och profeter skulle vinna en sådan härlig seger, medan förmedlaren alltid gick misshådarens död till mötes!

De falske hafwa lagt världen för sina fötter och styra den nu efter sin wilja, allt medan de lysa i lånad skrud.

Deras wälde är satanismen, och det är satanismen, som nu råder.

Hwad will tiden? Hwarom bedja människorna? Hwad frukta själiska släkten? Hwad hoppas de möjliga änglarne?

Alla sträfwa de efter hwad världen har rikt, lysande och njutningsfullt.

Det är djäfwulens häfwor, hwarwid de fjättrat sina tankar.

Det är satanismens makt som de tillbedja. Falske krisiter och falske profeter hafwa lärt

dem, att de skola bedja Gud om detta, och lamslagna, stammande, lallande, wända de sig till tidets herre, som är Satan, emedan de intalats, att de då wända sig till Gud.

Och Satan, som sálunda blifwit klädd i maktens purpur, sitter på guldets tron med fåfänglighetens spira i sin hand och ler nådigt åt de millioners millioner, som i underdanighet nalkas att hylla honom som den ende Guden.

Han ordnar dem i flockar inför sitt anlete och håller dem bundna med sina häfwor. Till hans ära sjunga de och i bränna rökelse, för hans fötter nedlägga de sig, lika piffade trälar.

Han ler i sitt inre åt människorna, som tro Satan wara Gud, och hetjar sina falska frister och sina falska profeter mot dem som icke wilja sälja sin själ eller låta sätta lås för sin mun eller böja knä för världens herre.

Förr dödade man dessa ljusbringare kroppsigen under förfärliga kwal, nu dödar man dem andligen under ännu wärre pina.

De klaga, men ingen känner medlidande med dem. De ropa, men ingen hör dem. De gråta, men ingen torkar deras tårar.

Dock segra de, ehuru de besegras. Dock lefwa de, ehuru de dödas. Dock wära de, ehuru de förkwäfwat.

Därpå slog Jesus upp sina ögon och såg ut öfwer rymden.

J tron, att solen skiner, att himlen blånar,
att isen blänker. J tron, att J sen ljus öfwer
allt, och dock wandren J i mörker.

Till sist reste han sig och sade:

Om J förstoden, hwarför jag talat detta
i de dödes stad, skullen J gråta blodstårar.

Johannes skyndade nu fram till honom
och sade:

Mästare, du är sjuk. Låt mig leda dig!

Jesus tog ej hans arm, utan sade:

Människotungomål är ett underligt språk.

Hwad tror du änglarna skulle falla mig, ifall
de talade? —

Han gick med sina lärjungar under tystnad
till staden.

edan wägswallet wäyte, knöt wärlden länkar för att fånga Jesus.

War han icke farlig, denne upporsmakare, som nedbröt allt och lämnade intet öfrigt? War han ej förkastlig, denne profet, som uppeggade låga klasjer att sträfwa efter jämlikhet? War han ej straffbar, denne wäldsman, som wille sköfva kyrkor och bönhus, bryta guldets makt och betwinga hela wärlden?

De prästerlige och frireligiöse woro redan hans fiender, och till dem hade nu sällat sig alla, som hade penningar, äreställen och inflytande. Om kyrkorna ej mera skulle wara Guds hus, hwartill skulle wäl då präster tjäna, om bönhusen skulle stå tomma, huru skulle då predikanterna lifnära sig, om guldets wore wär-

delöst, hwilken skulle wäl sedan hylla de rike, om rang wore läghet, hwilken skulle wäl då knäfalla för de högststående, om makten wore af Satan, hwarför skulle den då lydast?

Mot Jesus slöto sig så samman världens store. De wille störta honom och göra honom ofskadlig.

Men huru?

Somliga rådde till att medels falska wittnen tysta hans mun, andra, att låta honom ljudlöst förswinna.

Egen kände ju icke till någon paragraf, enligt hwilken uppmaningar till kärlek och uppoffring kunde straffas med döden.

De mäktige woro twehågsne samt rådslogo tätt och ofta.

De samlades i hemlighet gång efter annan i tysta hus, hwarest bleft sken belyste deras bleka ansikten och deras hwita händer darrande bläddrade i de rikas lag.

En kväll, när de woro samlade och sutto bidande stilla i wäntan på, att någon skulle uttala det förlossande ordet, upplät en af de äldste af dem sin mun och sade:

Det ligger någonting i luften, hwilket, wet jag icke. Det är kwalm och swafwel, oro och bäfwan, luft af mylla och luft af blod. Någonting skall hända, hwilket, wet jag icke. Det är susning och suckan, hot och hat, aning

om knutna händer och fargade lemmar. Någonting skall träda fram, hwilket, wet jag icke. Det är människa och wilddjur, knif och flo; det är en morgonrodnad, som föregår natten.

Alla sutto åter tysta, och deras hwhita händer bläddrade darrande i de rikas lag.

Då sade en amman af de äldste:

Det är början af slutet. Wår sköna värld skall störta samman.

Nu reste sig en af de yngre och begärde ordet:

Ännu skola wi ej misströsta. Jag tror mig hafwa funnit ett medel till räddning.

Tala, hwissade bleka läppar från alla håll.

Under den tid, fortsatte den som nyss begärt ordet, denne upprorsmakare wistats i wår stad, har han fring sig samlat en mängd lärjungar, hwilka han uppeldat med sitt tal. Men som dessa enligt hans bud själfwa skulle med sina händers werk förtjäna sitt uppehälle, medan de spredo hans läror, samt alla woro mycket fattiga — han wille, kan tänka, taga sina anhängare bland "folket"! — blef deras första uppgift, sedan de slagit sig ned här, att skaffa sig arbete. Till en början fingo de det mer än de behöfde, men sedan jag och några af mina wänner gått omkring i husen och lärt borgarena känna hwilken fara som låge i att uppmuntra detta släkte — wi hafwa ibland icke sparat till

och med på hotelser för att förmå arbetsgifware att lyda oss — hafwa de fått så litet arbete, att de halfswultit sig fram.

Utmärkt, susade det nu bland åhörarna, som syntes börja åter fatta mod.

Under samtal med dessa lärjungar, återtog talaren, har jag wisat dem, huru illa de blifwit behandlade af sin mästare, hwilken gifwit dem ingenting för deras möda, och en af dem wid namn Gunnar Faleson har lofwat mig att wid lämplig tidpunkt öfwerlämna honom i våra händer. För en rund summa — mycket liten för öfrigt — skall han göra det.

När och hwar, frågades från alla håll.

Under stundande påst, då folket är däft af den myckna maten, swarade den tillfrågade. Wi skola fånga honom på Öneberget, dit han plägar nattetid begifwa sig med sina utwalda. Där skall han utan uppseende gripas.

Det tyfsta huset war nu icke mera så tyft. Det bleka skenet lyfte icke mera så bleft. De hwita händerna bläddrade icke mera darrande i de rikas lag.

Wärldens makt, som warit hotad, skulle återupprättas.

Fill dagen före påskastonen hade de prästerlige och frireligiöse, hwilka nu, lifasom Pilatus och Herodes i forna dagar, blifwit wänner, utlyst ett stort protestmöte mot Jesus. Det skulle hållas i goodtemplarhusets stora sal.

Länets tidningar hade spridt nyheten därom, och stora affischer på alla gathörn uppmanade befolkningen att talrikt infinna sig.

Utom själfwa protesten, som mötet skulle formulera, funnos åtskilliga diffusionsfrågor på föredragningslistan, såsom prästlönernas reglering och ökning, rikare snitt på kastanerna, kollektornas nytta, psalmsångens betydelse, de frireligiöse predikanternas besogenhet att taga titel af 'pastorer', bönhusens tillbyggnad, nödwändigheten af gifta kwinners fyrkotagning samt krafwet

på återinförande af bannlysning och fättarebränning.

Hwarför folket kom wisse det icke, men det fylde goodtemplarhusets stora sal från golf till taf. Och på scenen stodo präster och predikanter, wäl ett hundratal, hwilka hälsade hwarandra med tryckningar af swampiga händer och utbytande af segerwisfa leenden, som lyste upp flottiga kinder.

Sedan en psalm sjungits af dem alla och en mångordig hedningsbön hållits, började diskussionen, hwarwid som wanligt konstaterades 'tidens ondsk'a' och lönernas otillräcklighet. Alla de i de framställda frågorna gjorda krafwen godkändes.

Därpå öfwer gick man till att affatta protosten.

Redan stod den äldste prosten, som blifwit utsedd att vara mötets ordförande, färdig att uppläsa sitt förslag därtill, då ett ljud från fjärran, ett underbart ljud, trängde till allas öron.

Han sökte uppweckla ett papper, hwarå han affattat förslag till protest, men kunde det icke. Hans händer darrade så wäldsamt, att han sammanskrynklade papperet, och hans knän swiktade och nego.

Det sällsamma ljudet kom allt närmare. Det tonade som swag musik, som klang af harpor och cymbaler i fjärran, som flirrande strän-

gar och gnidet glas, som flockor i luften och
bjällror i rymden. Det föreföll, som om bän-
karne dallrat sånger och väggarne musik.

Det kom allt närmare, men nu ljöd det
annorlunda. Nu funnos tårar i tonerna och
sorg i cymbalklangen, nu flirrade och dallrade
det som kвал i hjärteroten, nu suckade och skäl-
de det som otröstligt we.

Det elektriska ljuset syntes vinna i styrka.
Salens väggar lyste hwita, och taket höjdes upp
samt spridde ett blåaktigt sten.

Alla sutto tysta.

Prosten, som skulle läsa upp sin protest, seg-
nade ned på knä.

Och från bänk till bänk, från vägg till
vägg sprang ett hwissande sus:

Jesus kommer! Jesus kommer! Se, huru
undret, som han förr föraktade, sprider toner
och ljus öfwer allt!

Allas ansikten woro hwita som lärft.

Eftasom behärfkade af en oemotståndlig
makt, sjönko präster och predikanter på knä och
wände ögon, skumma af fasa, mot dörren, hwari-
genom han wäntades.

Och dubbeldörren, fast ej rörd af mänsklig
hand, slängdes upp, och Jesus gick fram i mid-
telgången.

Han war ensam.

Var det Jesus, den man, som man förr
fett i brunt wadmål och i ödmjukt skick?

Ja, det war Jesus, och det war Jesus i
brunt wadmål och ödmjukt skick, och dock tedde
han sig som en annan.

Se, huru det lyser fring hans lockar, se,
huru hans ögon stråla som lågor, se, huru hans
kläder flamma som twinnad eld!

Och omkring honom fladdrar som af hwita
vingar och gyllne rosor.

Tu sen J fursten öfwer alla världens fur-
star, nu sen J den, som kommer i sin härlighet!

Jesus gick fram till den öppna platsen
framför scenen och sade, wänd till prästerna och
predikanterna:

Falske krister och falske profeter, huru länge
skolen J äflas att leda folket från den salighet,
som jag bjuder det? Huru länge skolen J
sjunga världens lof i handling, medan J för-
dömen den med ord, huru länge taga guld för
frälsningens ord, bjuda stenar i stället för bröd,
göda bokstafwen och swälta anden, tjäna lögnen
och strypa sanningen, aflä wanfinne och kwäf-
wa förnuft, stödja brottslingar och mörda pro-
feter — huru länge tron J eder ostraffadt kunna
göra mörkrets bödelstjänst?

J fyllen människornas sinnen med sagor
och skräck och förtwiflan, då jag förkunnade san-
ning och tröst och salighet. J tillstången him-

Iarnes rike för eder själfwa, men ej nog därmed, I hindren otaliga andra från att stiga öfwer deß tröskel.

Hafwen I läst mina ord, dem jag förkunnade i Judaland? Om I gjort detta, huru har wäl djäfwulen kunnat så förblinda edra ögon och förondska eder wilja, att I blifwit mina fiender?

I sägen, att människorna skola 'tro' på mig för att blifwa saliga.

Jag har aldrig talat om tro i den mening I tagen detta ord, men om förtroende, hwarförutan intet godt kan uträttas.

I sägen, att jag är Guds enfödde son.

När sade jag mig vara detta?

I sägen mig vara aflad af den Helige Ande.

När sade jag mig vara detta?

I sägen mig vara född af en jungfru.

När sade jag mig vara detta?

Med låga sagor söken I mätta människornas hunger efter andligt bröd.

Och dock har jag skänkt världen så rikligt däraf. Kunnen I komma längre än dit förtroendet, tyfnaden och kärleken leda?

Hela världen återstallar af sorg och synd och brott. Huru kwäljas icke de fattige, huru frästas icke de swage, huru köper ej guld själar,

huru mycket bedrages, stjåles och mördas det icke?

Sen J icke, att wårlden är densamma som förut, att fångelser och wansinneshus blifwa allt flere, att nöden fostrar brott och hjårtlöshet undergång, därför att människorna förråds af eder, som skulle wara deras sanne ledare?

Insen J icke, att den, som så länge förbannat som J, skall själf warda förbannad?

We eder, sjuåldt we eder på domens dag! J hålor skolen J få lefwa, dit ljuset icke trånger på tusen år, genom eld skolen J sedan gå, hwarest edra fötter flamma på glöd, genom utsågliga kwal skolen J krypa fram, tills J kommen där J stoden, innan J förrådden sanningen. Och sedan skolen J ånnu hafwa långt att wandra.

We eder! —

Nu blefnade ljuset, nu dunklades hwita wingar och gyllne rosor, nu tystnade de sällsamma ljuden.

Men hela församlingen hade segnat ned på knå och såg icke, att Jesus gick ut genom dörren och förswann.

41.

Fäföljande dags eftermiddag satt Jesus i sin kammare och snidade, då några af hans lärjungar störtade in till honom. Deras kinder woro bleka och deras ögon tårade.

Sten Gudfasts son, som war utsedd att föra deras talan, flagade med kwäfd stämma:

O Jesus, hwilka fräckfulla tidender bringas oss icke! Hela landet är i uppror!

Jesus lyfte sitt ansikte från arbetet och frågade:

Hwad har wäl händt?

Då höjde Sten Gudfasts son sin röst och ropade:

Hela landet är i uppror! Tusen och åter tusen hafwa ju kommit hit för att höra dina ord samt sedan wändt tillbaka för att, såsom de

säga, verka i ditt namn. Sundswalls nya kyrka brändes i natt, kyrkoherden i Bollnäs har blifwit nedstucken framför altaret, dit han tagit sin tillflykt, af ärkebiskopspalatset i Upsala finnes ej mera sten på sten och kyrkans primas har förts döende ut på Slottsbacken, där han uppgaf sin anda! Danmark jäser, Tyskland glöder, Italien flannar! Skaror af bewäpnade människor draga fram på wägarna, beröfwa de rike deras pänningar och lämna dem åt fattiga, som sedan fråsa till öfvermått. Hwad skall wäl slutet blifwa på allt detta elände?

Jesus war fortfarande lugn, när han frågade:

Wissten J icke, att så skulle ske? Har jag icke sagt eder, att jag är kommen till världen, icke för att sända frid, utan för att wäcka strid?

Och han upptog åter sitt arbete.

Men, herre, invände nu Bertil Karlsfon, icke kan wäl du, som är så mild och ödmjuk af hjärtat och hwilkens of är så lätt, wilja, att världen skall pånyttfödas i blod?

Då swarade Jesus:

Jcke är wäl jag skuld därtill, att världen låter de döda begrafwa de döda? Den strid, hwars buller J nu hören, är icke andars strid, utan kroppers. Somliga döpas i watten, andra i eld, andra slutligen i blod, och de som döpas

i blod, skola renas och förwärfwa ädlare omhöljen.

Hwilken skräckfull wäg till lhuset, snyftade Johannes.

Ja, huru will du wäl, att den skall te sig annorlunda, frågade nu Jesus med mildare stämma. När själarna under sekler förirrats, tror du wäl, att de åter kunna ledas på rätt wäg genom en wästansläkt eller en påfågelsfjäder? Om därhusen med hwarje år widgas, så att de blifwa större än alla konungars och rikas palats och till sist lysa på alla berg och gömmas i alla dalar, tror du wäl då, att världen kan wridas rätt af en solstråle? Det finnes ingen annan wäg än genom frihet till frihet.

Uck, huru olif är du dig icke nu mot förr, klagade Johannes.

Jag är den jag alltid varit, gemmalde Jesus, ehuru dina ögon se hyn, men icke sinnelaget. Mitt hjärta blöder, men jag känner världen och jag känner människorna. En skall skiljas från en och två från två; knappast tre skola synas wara församlade och fyra liktänkande skola warda som en saga. Där synden råder, skall blod flyta. — Se, nu är dagen kommen, då jag, lif Zacharias, Joïadas son, skall förhärligas!

Nu hördes buller på gatan: mörka, hotande röster talade och steg klapprade fring husets

knutar. En fönsterruta flirrade sönder; en sten
flög in i rummet och slog en bit ur kanelugnen.

Jesus reste sig upp och wände sig till Gunnar
Falesson samt sporde:

Har du beredt allt till vår påskfest? Hwar
skola wi sammanträffa?

Gunnar bugade sig djupare än wanligt
och sade:

I Andreas Hanssons f. d. gård wid Präst-
gatan har jag fått hyra en stor sal, där allt
är tillredt. Kommen, låtom oss gå!

De gingo alla ut och togo sig wäg genom
mulna hopar af människor, som betraktade dem
med hotande blickar.

Men ännu wågade ingen bära hand på
dem.

De togo plats fring bordet i den stora salen, som war klart upplyst. Jesus såg sig omkring och räknade sina lärjungar:

Wi äro endast tretton till bords, anmärkte han. Hwar äro de andra?

Tomas swarade:

De hafwa törhända fördröjts och komma senare.

Jesus såg på honom uppmärksamt och sade:

Och du, en twiflare, fördröjde dig icke?

En twiflare har kanske större förtroende än de fleste andra, gemmälde Tomas.

Jag har aldrig varit wan att wänta på de fördröjda, sade nu Jesus, och jag tror för öfrigt ej, att de komma hit. De hafwa förnekat och de skola förnekas.

Men jag skall aldrig förneka dig, bekräftade Petrus och slog sig för sitt bröst.

Kanske icke när du blifwit omvänd, men detta är du ännu ej, svarade Jesus.

Innan mästaren hann taga brödet, hade Gunnar redan sträckt fram sin hand mot det.

Du synes vara jagad af bråda tankar, sade Jesus och såg på honom med forskande ögon. Wäl dig, om det wore till det goda!

Därpå tog han själf bröd och hælde af drycken i sitt glas samt wände sig till lärjungarne och sade:

J weten, att människorna alltid offerat.

J sin barndom skänka de till högre makter blommor och blad, frukt och fänad, dryck och dräkter.

De offra hwad som lyser klarast i deras ögon och hwad som smakar bäst i deras gom.

När de blifwa äldre, offra de rykte och rikedom, trots och trånad, hopp och hugnad.

Och när de blifwa gamla, offra de ord.

Men det finnes endast ett offer, som är Gud tacknämligt: wiljans kraft, andens makt, wäsendets wäsende.

Desa skola offras, ej med stolthet och wemod, utan med ödmjukhet och glädje.

Med detta offer frälsar man ej blott sig själf, utan äfwen andra, otaliga andra. Som

ett offerlam går man med andras synder på sin rygg fram för att slaktas.

Ty, minnens, att wi nu lefwa i världen, hwarest kropp och själ äro ofskiljaktiga. Hwarje själ har här kropp och hwarje kropp själ; till och med stenarna hafwa själar.

Så går jag nu fram som offerlammet till allas frälsning.

Men J förstån ej mitt offer, förrän J kunnen se det. Och J kunnen icke gagnas däraf, så wida J ej kännen det. Nu, om någonsin, fattar jag, att J ären bundna af världen.

Sen detta bröd och sen denna dryck samt tänken på offret, så skolen J bättre förstå mig!

Genom bröd och dryck erhållen J lif.

Jag är brödet, och jag är drycken.

Men jag är bröd till ofinligt lif och dryck till ofinligt lif.

Bryten och äten brödet! Slån i och dricken drycken!

När J äten, äten J mitt offer, när J dricken, dricken J mitt offer.

Men offret är jag själf, och därför skall jag sålunda ingå J eder.

Om eder ande hade öron, skullen J förstå, att jag icke talar om det som kroppsligt är, utan om det som andligt är.

För eder har jag blifwit och är ett upp-

ätet bröd och en drucken dryck till osinligt lif
och ett offer, som är utan gräns.

Jag har offrat min kraft åt kraften, min
makt åt makten, mitt wäsende åt wäsendet.

Men wäsendet är kärlek, och offret är kärlek.

Om J äten och dricken mig, äten och dric-
ken J kärlek.

Fasthållen denna bild, på det att då J
Ickamligen äten och dricken, J till min ämin-
nelse mån bewara den öfwertygelsen, att J and-
ligen ätit och druckit mig!

Minnets utför ibland större wärf än werk-
ligheten.

Jesus tystnade, och de äto utan att med-
dela sig med hwar andra.

När alla slutat måltiden, hwiskade Petrus
till Jesus:

Jag anar, att fara är å färde. Ännu kan
du fly undan dina fiender. J natt går tåg till
Trondhjem, och därifrån står dig vägen öppen
till det fria Amerika. Fly!

Jesus såg allwarligt på honom och sade:
Fruktans son, förnekelsens son, förtappel-
sens son, utan offer har intet werk värde.

Därpå wände han sig till Gunnar och sade:
Månen skiner klar på fästet. Längtar du
icke till Öneberget?

Gunnar blef mycket blef och stammade:

Därpå har jag ej tänkt.

Jesus reste sig och sade till dem alla:
Följen mig dit bort, att wi än en gång
må låta våra själar fringhwärftas af natu-
rens sfönhet!

Och i det klara månskenet trädde de ut på
gatan, hwareft mötande skaror hotade och skym-
fode dem, samt styrde sina steg till Öneberget.

Nattens lif är minnenas lif.
Om minnena äro tunga, ligger sömnen som en kväfvande mara öfver bröstet.

Jag, Stefanus Eremiten, som skrifwer detta, har många minnen, men ett framför alla andra är en tärande plåga, som gör mina nätter till en wandring utan mål.

Det är ropet jag hörde fordomtima, kallelser från de två cedrarnes berg, den skärande flagan, som kom mig att, höljd endast i bäddens linne duk, skynda ut i den mörka natten.

Och, hör, i påsknatten förnam jag åter samma rop, ej blott i dröm och dwala, men i luft och rymd, då jag for upp ur min bädd.

Det slog som en piskande storm mot mitt rums väggar; det trängde, som ett trösklöst skri in

i min kammare; det skar som ett glödande järn djupt in i mitt hjärta. Och jag kände igen detta rop, som jag hört en gång förut, fastade på mig mina kläder och störtade ut.

Alla gator woro fulla af människor, hwilka stormade fram som besatta. Staden badade i ljus, men hwarifrån det kom wiste jag icke.

Och med ropet från fjärran blandade sig ropet från alla dessa människor, hwilket ljud som skall från retade hundar, som rytanden från fångslade wilddjur, som förbannelser från fjättrade dämoner. Ropet från fjärran mötte ropen från staden; det godas kwidan bröt sig mot det ondas trots; suckarna dränktes i jubel.

Se, nu bryta wilddjuren sina fångsel, nu krossa dämonerna sina fjättrar, nu skall en af ljusets söner, såsom tusen gånger förut, få sin dom!

Men jag följde ropet från fjärran och lämnade staden bakom mig.

Mina fötter flögo öfwer marken; min kropp sprang lika snabbt som min ande.

Jag kom ditbort till berget, hwarifrån den tröstlösa flagan höjde sig, och såg lärjungarna ligga sofwande, däfte af mat och dryck.

Och längre bort låg den, som redan burit fem namn och skall bära ännu flera, på knä och flagade och bad.

Från staden flungo ända hit ut de ondas

jublande segerftri; rök holmade, eldtungor hwäste,
röda skyar flammade på fästet.

De onda ropade: Gif oss himlarnes rike,
gif oss världen! Men döda honom, döda den,
som icke will gifwa oss världen!

Som en orkan af hat, af mordlust, af blod-
törst kringhwarfde dessa rop Ijusets son, som
låg bedjande med blodiga tårar.

Jag hörde, huru han flagade och bad:

Fader, jag skall gå mot döden, gå såsom
du mig hjudit och som din höga wishet will.

Men, hör mig, låt mig icke gå bort såsom
missdådare, utan låt mig ledas fram till dödens
altare som ett rosensmyckadt offerlam, hwilket
gjuter sitt blod under allas wälsignelser!

Hör mig, Fader, låt mig offra mitt lif så-
som den ringaste af alla i Ijusets tjänst, men som
en liten oskyldig warelse, hwilken smekes, medan
den dödas.

Hör mig, Fader, om min död är dig till-
räcklig, hwarför då låta mig, som aldrig wred-
gats, aldrig föraktat, aldrig hatat, räckas dödens
kalk af wredens, föraktets och hatets hand?

Gånge den kalken ifrån mig!

Så bad Ijusets son och sjönk tillsammans
i sin wända. Hans flagan fann ej mera ord.

Men när han en stund legat försjunken
i andlig bön, höjde han upp sitt ansikte, som
nu strålade af öfwersinligt ljus, och sade:

Dock ste icke min, utan Din wilja!

Tu såg han mig och sträckte sina armar
emot mig samt ropade:

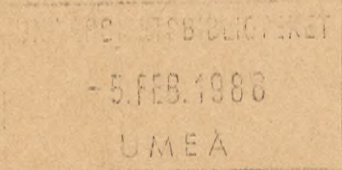
Uck, Elieser, du har hört min böns wända,
och du kommer som förr en gång i Judaland
att bringa mig din kärleks tröst! Frid ware
med dig! I offret lösas dina twiswel.

Därpå pekade han nedåt wägen, där en
ringlande rad af facklor lågade, och ropade:

Se, stunden är åter kommen! Där lända
de, som skola föra mig till offerböden! Waknen
upp, I sofwande, för att åter sofwa!

Till sist wände han sig till mig, Stefanus
Eremiten, som skrifwer detta, och frågade:

Tror du wäl, Elieser, att när jag nästa
gång wänder åter till människorna, jag då skall
finna mera förtroende hos dem?

Pris: 2 Kronor

Östersynd
Jämtlandspostens Boktryckeri
1898